7/99

de wissel

Clubblad atletiekvereniging „haarlem"

SCHEMA ALGEMENE WINTERTRAININGEN
(ingaande zondag 7 november 1999)

ZONDAG: atletiekbaan Pim Muliersportpark te Haarlem

10.00 - 11.15 uur meisjes en jongens pupillen A/B/C
10.00 - 11.30 uur meisjes en jongens junioren C/D)*
10.00 - 12.00 uur meisjes en jongens junioren A/B
10.00 - 12.00 uur vrouwen en mannen senioren
10.00 - 12.00 uur vrouwen en mannen lange afstanders

)* LET OP: JUNIOREN C/D 1e ZONDAGTRAINING 14 NOV.
DUS NOG GEEN TRAINING OP ZONDAG 7 NOV.

WOENSDAG: Paulusschool, ingang Junoplantsoen 58, Haarlem
(ingaande woensdag 10 november)

18.00 - 19.00 uur meisjes en jongens pupillen A/B/C

DONDERDAG: Extran sportcenter, W.v.Outhoornlaan, Haarlem
(ingaande donderdag 11 november)

18.00 - 19.00 uur meisjes en jongens A/B/C/D en evt. senioren
10 minuten voor aanvang aanwezig zijn!!

DONDERDAG: krachtcentrum a.v.Haarlem, Pim Muliersportpark
(ingaande donderdag 11 november)

19.30 - 20.30 uur
(inlopen 19.15 uur) vrouwen en mannen senioren algemene ploeg
LET OP: NIEUWE AANVANGSTIJD!

Extra trainingen:
Naast deze algemene trainingen zijn er nog een aantal selectie trainingen. Atletes/atleten, die daarvoor in aanmerking komen, worden daarvoor speciaal uitgenodigd.

LEEFTIJDSKLASSE INDELING:
(geldt voor de periode 1-11-99 t/m 31-10-00)

C-pupil	geboren in 1992
B-pupil	geboren in 1991
A-pupil	geboren in 1990 of 1989
D-junior	geboren in 1988 of 1987
C-junior	geboren in 1986 of 1985
B-junior	geboren in 1984 of 1983
A-junior	geboren in 1982 of 1981
Senior	geboren in 1980 of eerder
Veteranen vrouwen	vanaf de dag dat ze 35 jaar zijn
Veteranen mannen	vanaf de dag dat ze 40 jaar zijn

de wissel

jaargang 54
nummer 7
oktober 1999

"verschijnt 8 maal per jaar"
redactieadres
José Spaan-Capellen
Kortenaerstraat 6 2014 RR HAARLEM
tel. 023-5247347
e-mail spaan@dds.nl

VAN DE REDACTIE

Dat is toch wel een mooi medium hoor dat Internet. Ben je namelijk met het clubblad bezig en blijkt dat je ruimte over hebt. En ach je zit toch achter de computer en met de muis is het dan een kleine klik naar de Wereld online. Even zoeken op Kidsplanet en Kinderpagina en voor je het weet is het alweer bijna een uur later. Maar je hebt gelukkig wel wat bruikbaars gevonden (en ook allemaal leuke dingetjes voor je eigen kids). Waarschijnlijk staat er ook nog veel meer op Internet wat voor het clubblad interessant kan zijn. Maar ja als je blijft zoeken en kijken komt het werk niet klaar en zie je je bed ook niet voor twaalven. Misschien vindt iemand het wel leuk om via dit medium, onze eigenste Wissel, te laten weten welke internetpagina's interessant zijn voor een doorsnee atleet. Het is maar een ideetje hoor.
Een tijdje terug kreeg ik op een luie zaterdagmiddag een telefoontje van mijn zwager. Hij belde met zijn mobieltje vanaf zijn fiets. Hij was samen met zijn gezin verwikkeld in een fietsrally en nu moesten ze een belangrijke vraag beantwoorden: het wereldrecord hink-stap-springen. Ja zeg, of ik dat even wist! Ik mag dan lid zijn van de AV Haarlem maar dit kon ik toch niet 1,2,3 beantwoorden. Maar ach dacht ik, ik bel onze (bijna) alles wetende Joop. Maar ook hij moest mij het antwoord schuldig blijven. Gelukkig schoot mij op tijd het Internet te binnen. Maar zoeken op worldrecord of wereldrecord leverde teveel records op. Wist u dat ze ook wereldrecords hebben van..... ach laat ook maar. Om een lang verhaal kort te maken. Ik vond het antwoord. En belde mijn zwager op z'n fiets. Hij had het antwoord nog net op tijd voordat hij het bij de volgende post in moest leveren. Op zo'n manier is winnen natuurlijk makkelijk.
Wie weet is de toekomst wel dat het clubblad via internet of e-mail te lezen is. Ach er zal vast nog wel een heleboel mogelijk zijn. Laten we het nu nog maar simpel houden. Een clubbladje via je brievenbus.

Een laatste blaadje voor dit jaar zit er alweer aan te komen. De kopij hiervoor mag ingeleverd worden op

WOENSDAG 1 DECEMBER!

C-Pupillen:

L.A.H. (Loek) Veenendaal	W. de Zwijgerlaan 9	2012 SB HAARLEM

B-Pupillen:

Y. (Yoram) Maas	Zwanenburgplantsoen 19	2012 GS HAARLEM
C.A. (Costas) Kokke	Oranje Nassaulaan 71	2051 HK OVERVEEN

A-Pupillen:

N. (Niels) Pijnaker	Joan Maetsuykerlaan 15	2024 AR HAARLEM
T. (Thijs) Hoeve	Noorder Tuindorpslaan 50	2015 HL HAARLEM

C-Junioren:

M.M.E. (Maaike) Lether	S. Allendestraat 20	2033 CA HAARLEM

Senioren:

D. (Daniël) Greiner	Van Lennepweg 65/36	2041 LC ZANDVOORT
O. (Oscar) de Vries	Ernst Casimirlaan 7	2051 HA OVERVEEN

Senioren L.A.:

R.B. (Roel) Hoedt	Olycanstraat 48	2013 PK HAARLEM

Telefoonnummers trainers:

Ruud Wielart	023 - 5279080	Gerard Metten	023 - 5404310
Han Baauw	023 - 5312939	Baltien de Wit	023 - 5263123
Timo v Kempen	023 - 5346117	Arno Molenaar	023 - 5472595
Rob Schlüter	023 - 5250752	Erik Rollenberg	023 - 5354748

Bij geen gehoor Joop van Drunen 023 - 5244340

Opzeggen lidmaatschap:

Indien u voornemens bent het lidmaatschap van de A.V. Haarlem per 1 januari 2000 te beëindigen, dan dient u dit schriftelijk te melden aan onze ledenadministratie:

Jos van Belle
Sparrenstraat 26
2023 WX HAARLEM

Uw brief moet uiterlijk 10 november a.s. bij bovengenoemd adres binnen zijn.

Personen waarvan de afmelding ons na 10 november a.s. bereikt, moeten wij de volledige K.N.A.U. contributie over het jaar 2000 in rekening brengen.

Van de Voorzitter

Joop ben je teleurgesteld, vroeg één van onze atleten mij tijdens de trainingsavond maandag 20 september jl., één dag nadat onze herenploeg in Kerkrade degradeerde naar de 2e klasse.
Ja natuurlijk was ik enorm teleurgesteld in de mannen van ons 'Haarlem', niet dat ik twijfelde aan de inzet van onze atleten tijdens deze wedstrijd, iedereen zal ongetwijfeld inzet hebben getoond, maar toch.....!

Tijdens een vergadering van onze technische commissie in oktober 1998 heb ik hiervoor gewaarschuwd dat dit er aan zat te komen. Het door velen getoonde matige trainingsbezoek en trainingsinzet (de goede, en die zijn er gelukkig ook nog, uitgezonderd) het aantal wedstrijden welke afgewerkt worden. Er zijn 'wedstrijdatleten' bij die over een heel zomerseizoen (april tot en met september - 6 volle maanden -) nog geen 5 wedstrijden draaien. Wedstrijden zijn nog altijd de beste trainingen!! Dan vraag je om problemen. En de problemen zijn nu toch overduidelijk zichtbaar geworden!!!

De A.V. Haarlem nog altijd de derde vereniging van Nederland aller tijden, menigmaal kampioen van Nederland in de hoogste klasse, afgezakt naar de 2e klasse. In een niet zover achter ons liggende periode nog 6 jaar achtereen 2e van Nederland in de hoogste klasse.

Hoe nu verder.....??? Want verder moeten we en niet verder zakken, maar **gezamenlijk** de weg omhoog proberen te vinden.

Gezamenlijk!! Bestuur, commissies, trainers én atleten de hele club de schouder er onder. Laten wij **gezamenlijk** de nieuwe eeuw ingaan met één gedachte..... het pad te effenen om 'Haarlem' weer te brengen daar waar het altijd groot in is geweest een puike wedstrijdploeg. Die weg omhoog te betreden vraagt offers, maar plezierige offers.

Geen verhalen meer van ik kon niet trainen want mijn oma was jarig, mijn vriendin had buikpijn etc.

Of zien jullie het anders, misschien wel veel beter dan bestuur, trainers etc. Moet 'Haarlem' die prestatiegedachte laten varen? Maken we er een gezellige recreatieclub van, of weet ik wat.

Laat het ons weten, pak de pen (of klim in de e-mail), laat je mening in de volgende Wissel weten. Wie weet moeten wij de zaken heel anders gaan aanpakken. Weg met dat krachtcentrum maak er een feestzaal van - kan allemaal - maar laat het ons weten.

Schrijf je liever niet, praat er dan over met je trainer of met ondergetekende, praktisch altijd aanwezig tijdens de trainingen om jouw mening aan te horen (maar dan wel na de training). Of neem telefonisch contact op voor een afspraak, MAAR DOE IETS!!

Afgesproken??

Joop van Drunen

UITSLAGEN BAANWEDSTRIJDEN

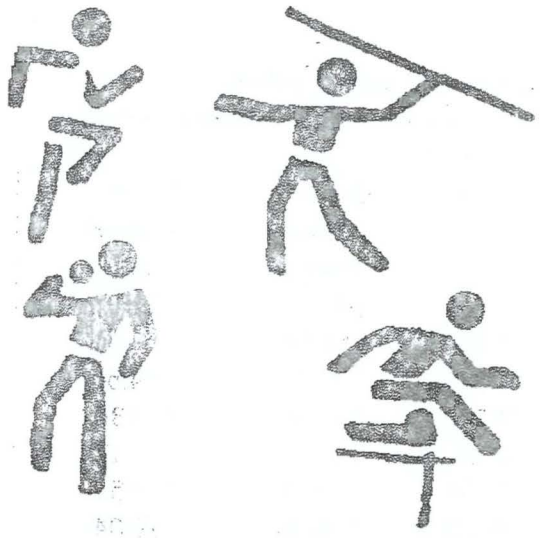

Door Joop van Drunen

Voor de laatste keer van het atletiekseizoen 1999 klim ik in de pen om u verslag te doen van de 'Heldendaden' van de Haarlem atleten op de diverse tarten ovalen.

19 AUGUSTUS ALPHEN AAN DE RIJN

Org. AAV '36

Heren 200 m 2e serie:

1. Jerry Amsterdam	23.67	+0.7
2. Remy Cornet	24.49	idem

28 AUGUSTUS TESSENDERLO BELGIË

Org. Looise AV

Heren 200 m 3e serie:

4. Jerry Amsterdam	23.78

4 SEPTEMBER UTRECHT 3E ROB DRUPPERS MEETING

Org. Vitesse

Heren 100 m (27 deelnemers):

22. Jerry Amsterdam	12.18	+0.5

5 SEPTEMBER AMSTELVEEN FAMILY GAMES

Org. Startbaan

Dames 100 meter:

2. Jessica Ramakers	14.13	-1.0

Heren 100 m 3e serie:

2. Jerry Amsterdam	11.96	-2.2

Heren 200 m resp 1e en 3e serie:

1. Jerry Amsterdam	23.84
4. Remy Cornet	23.86 PR

Heren 400 m 1e serie:

2. Ger Wessel	48.00

12 SEPTEMBER HILVERSUM ARENA GAMES

Org. G.A.C.

Een warme zonnige dag gaf aan deze laatste wedstrijd van het baancircuit een aparte dimensie. De opkomst was groot en de inzet prima.

Heren 400 m 5e serie:

6. Ger Wessel	49.25

24 SEPTEMBER HEERHUGOWAARD

Org. A.V. Hera

Temperatuur 16 graden. Wind: rugwind. Tijd: handgeklokt.

Heren 800 m:

Remy Cornet liep deze avond de 800 meter. In 1996 raffelde Remy voor het laatst een 800 meter af in een tijd van 2.02.56. Remy was éénmaal sneller en wel op 21 mei 1995 in 2.01.49. Nu was zijn tijd 2.01.7 dus behoorlijk dicht bij zijn PR. In het jaar 2000 zien wij hem ongetwijfeld onder de 2 minuten duiken...doen!!!

Liebe Freunde des Jungfrau Marathon 1999

Ein korte statistische verhandlung "mit Laufstatistiken" over prestaties unsere helden.
Ik geef u een klassement und auch van de zwischenzeiten met hier und daar etwas kommenthar, ja.

naam	eindtijd	plaats totaal	plaats in cat.		21.1 km Lauterbr.	9 km Lauterbr. - Wengen	12 km Wengen - finish
Dick Kloosterboer	4.14.52	469	31	M50	1.42.10	59.11	1.33.30
Adri Tol	4.54.34	1398	629	M20	1.46.05	1.11.34	1.56.53
Bert Boesten	5.06.21	1636	365	M40	1.49.01	1.12.23	2.04.57
John Jongboom	5.15.59	1802	104	M55	1.47.32	1.13.50	2.14.36
Martin Hoeksema	5.22.57	1945	338	M45	1.58.11	1.17.28	2.07.17
Ad Appel	5.37.56	2134	363	M45	2.20.54	1.18.09	1.58.52
Wim van Kleef	6.07.00	2348	278	M50	2.07.25	1.40.30	2.19.04

Nu het kommenthar :
Absolute held is der Dick natuhrlich. Op alle strecken besser. Lees regel nummer 1. Und Zwur über funfzig.
Dan zwei helden die hun zeit van vorig jahr ins kopf hatten. Das ging mis. Adri en Bert filkkerden aardig naar beneden auf das letzte stuk omhoog. Natuhrlich allerlei smoezen nach dem lauf. Kein geluhl. Helas peanutbutter. Zie voral riegel 2 en 3 letzte kolom.
Een held aus ein andere kategorie (aber sicher held) is Ad. Hij heeft de bezemwaghen meerdere mahlen über de schouder gesehen. Een hele prestation om 41,5 km met krampf te laufen. Sehe riegel 6. Voral von die letzte strecke kunnen die Tol und Boesten viel lehrnen weil der Apfel ihnen zu schlim af war.
Biesonderes held is auch die Martin, die ieder jahr wieder abscheid nehmt van uns. Hij start volgend jaar wel weer !!!! Die blahren wahren nicht so groß dieses jahr.
De oudste held is da die John Jungfraubohm. Es hat geen kilometer meer moeten dauern of der Boesten was wieder eingehohlt geworden gewezen werden sein (of zo iets, naamvallen en voltooid deelwoorden Duits waren altijd iets minder op het VWO).
Op regel 7 wieder ein andere winnaar. Diesem jahr voor het echte T-shirt en medaille, voriges Jahr nog geübt auf dem letzte strecke. Steady omhoog aber nächstes Jahr schon unter dem sechs Uhr, ja Wim ? Vergessen Sie nicht das er 50 ist und seit 2 Jahre hardlauft.

Voor de helderkeit damahls die zeit des held aller helden.

naam	eindtijd	plaats totaal	plaats in cat.		21.1 km Lauterbr.	9 km Lauterbr. - Wengen	12 km Wengen - finish
Marco Kaminski	2.54.34	1	1	M20	1.11.49	40.51	1.01.54

De pot is gegaan naar Martin of Ad. Duidelijk de 2 met de meeste zelfkennis. Kein wunder, zij doen dit al jaren. Het is een kwestie van sekonden uitrekenen wie hem krijgt. Unterzwichen must die Boesten das Geld wieder aufsuchen.

Herzliche Wärme Grüße
Bert Boesten

DE 100 HAARLEMSE HELDEN VAN DE 20E EEUW

Samengesteld door Frank van Ravensberg
Deel 8, plaats 20 t/m 11

De volgorde van de 100 helden is nu inmiddels vastgesteld, zodat het geen zin meer heeft om te stemmen. Helaas bleef het aantal reacties van clubgenoten, die mee wilden doen met de bepaling van de volgorde van de eerste 3 nogal achter bij de verwachtingen (acht mensen reageerden, incl. ikzelf), maar ik ben er desondanks toch wel uitgekomen. In het decembernummer zal de onthulling plaatsvinden van de 'helden onder de helden' van onze club, maar voor we zover zijn eerst het tiental, dat net daarachter geeindigd is, de nummers 11 tot en met 20.

20. Pim van Beek (geb. 1-3-1946)

Actief van 1959-1968.
Beste prestaties: 60 m 8.2 (1961); 80 m 9.7 (1963); 100 m 11.4 (1964); 300 m 36.7 (1964); 400 m 51.0 (1966); 500 m 1.19.4 (1961); 600 m 1.29.6 (1964); 800 m 2.06.0 (1965); 1000 m 2.44.6 (1965); 1500 m 4.37.8 (1966); 4x80 m 36.7 (1963); 4x100 m 44.0 (1965); Zweedse estafette 2.02.8 (1966); 4x300 m 2.26.5 (1965) CR; 4x400 m 3.24.9 (1965) CR; 110 m horden 18.0 (1966); 200 m horden 24.9 (1966); 300 m horden 40.4 (1965); 400 m horden 53.8 (1966) CR; 10-kamp 5150 punten (1966); hoog 1.75 (1965); polshoog 3.30 (1965); ver 6.25 (1965); h.s.s. 12.40 (1966); kogel 8.00 (1966); discus 23.92 (1967); speer 35.97 (1966).
Onze beste naoorlogse hordenloper. Pim ontdekte al jong dat hij een bijzondere aanleg op de horden had, want al in 1961 evenaarde hij met 9.2 de snelste Haarlemse juniorentijd ooit op de 60 m horden (een clubrecord werd pas een jaar later ingesteld). Twee jaar later werd hij toch clubrecordhouder toen hij de 11.0 van Dolf Mulder op de 80 m horden jongens B evenaarde. Dat record is nooit meer verbeterd. Pim kon inmiddels ook als sprinter, springer en meerkamper aardig meekomen. In 1964 begon hij op nationaal niveau mee te tellen. Hij werd 2e op de 110 m horden in de finale om de WG-beker, hij werd opgesteld in de landenwedstrijd Nederland-Mittelrhein (de eerste internationale wedstrijd op de toen net geopende Haarlemse sintelbaan, waar Pim overigens uitviel) en hij werd met de 4x300 m estafetteploeg 3e op de NK jeugd.
De volledige doorbraak kwam in 1965. In zijn laatste juniorenjaar werd hij in Apeldoorn Nederlands jeugdkampioen op de 110 m horden. Liefst 5x evenaarde hij op dat onderdeel het Nederlands jeugdrecord (14.5) en op de 300 m horden kwam hij in Rotterdam zelfs tot een verbetering van de beste Nederlandse juniorentijd ooit (40.4). Deze laatste prestatie werd echter nooit als record erkend, omdat de 300 m horden niet op de recordlijsten voorkwam.
Samen met Fer Lamie, Hen te Nuyl en Wim Aaij was Pim in 1965 ook goed voor 2x zilver op de NK estafette (4x100 m jongens A en 4x300 m jongens A), beide keren achter V & L (Den Haag). Pim werd 2e op de 400 m horden in de PH-bekerfinale en liep op dezelfde dag een memorabele eerste 400 m in de 4x400 m, waarmee hij een groot aandeel had in de 2e plaats op dat nummer en het clubrecord van 3.24.9 dat 14 jaar bleef staan. Andere clubrecords die Pim in zijn beste jaar verbeterde waren: 110 m horden jongens A (zijn 14.5 is nooit meer verbeterd), 300 m horden jongens A (zijn 40.4 bleef voor iedereen onbereikbaar), 4x300 m jongens A (de 2.26.5 was het laatste record op dat nummer) en 7-kamp (niemand kwam meer aan zijn totaal van 4062 punten). Bij de onderlinge wedstrijden moest hij overigens enigszins verrassend zijn meerdere erkennen in Gerard Zwart.
De overgang naar de senioren verliep voor Pim optimaal. Niet alleen verbeterde hij in 1966 tot 2x toe het clubrecord op de 400 m horden, met zijn beste tijd ooit van 53.8 greep hij in Amsterdam ook zijn eerste Nederlandse seniorentitel. Bovendien is hij met die tijd nog steeds vrijwel even snel als het huidige (electronische) clubrecord van Frank Versteeg (53.88). Pim pakte in 1966 ook

nog brons op de NK 200 m horden en was in 1966 de sterkste in de onderlinge wedstrijden, waar hij de 10-kamp won.
Het jaar 1967 was qua prestaties voor Pim iets minder, maar toch wist hij zijn Nederlandse titel op de 400 m horden met succes te verdedigen: opnieuw goud in 55.9. Daarna was het succes echter snel voorbij. In 1968 kwam Pim voor het laatst in actie. Pim kwam tijdens zijn atletiekloopbaan 4x uit voor het Nederlands team en werd door het bestuur onderscheiden met de Van Musscher-beker (1965, voor zijn lopen op de 4x400 m in de PH-bekerfinale), de junioren-prestatiebeker (1965, samen met zijn estafettemaatjes), de Jan Hut bokaal (1962, 1963) en het WG-Schild (1965). Pim volgde medio jaren '60 een opleiding voor opticien en woont inmiddels in Heerhugowaard.
Rob van Beek, de 4 jaar jongere broer van Pim, was in ongeveer dezelfde periode actief als Pim (jaren '60). Rob was vooral succesvol als polsstokhoogspringer (3.30 in 1968 als beste prestatie, zijn 3.10 in 1967 betekende een B-juniorenclubrecord) en hordenloper (110 m horden in 15.6 in 1968).

19. Joop Vissers (geb. 1-1-1939)

Actief van 1954-1967.
Beste prestaties: 80 m 10.0 (1956); 100 m 11.0 (1960); 200 m 22.5 (1958); 300 m 36.3 (1958); 400 m 50.1 (1959); 600 m 1.26.9 (1957); 800 m 2.00.0 (1957); 1000 m 2.45.0 (1957); 1500 m 4.40.5 (1959); 4x100 m 43.7 (1958) NR en CR; Zweedse estafette 2.02.6 (1965) CR; 4x300 m 2.33.3 (1958); 4x400 m 3.24.9 (1965) CR; Olympische estafette 3.47.8 (1963); 4x800 m 8.11.9 (1961) CR; 110 m horden 15.5 (1959); 200 m horden 25.4 (1959) CR; 400 m horden 55.2 (1959) CR; 440 yards horden 57.8 (1959) CR; 10-kamp 5695 punten (1959); hoog 1.65 (1958); polshoog 2.90 (1961); ver 6.77 (1959); h.s.s. 13.12 (1959); kogel 10.78 (1965); discus 34.58 (1965); speer 44.87 (1966).
Topper op alle estafette- en hordennummers en op de loopnummers t/m 800 m. Joop viel in de eerste periode vooral op bij het kogelstoten. Als B-junior ontdekte men echter zijn talent op de loopnummers. Joop werd in die periode de beste B-junior ooit van onze club op de 200 m (24.4) en 600 m (1.27.2). De laatste prestatie werd ook als clubrecord erkend. Bovendien werd Joop door zijn in Amsterdam gelopen 600 m-tijd als eerste door het bestuur onderscheiden met het WG-Schild, omdat hij met zijn 1.27.2 won tijdens de finale om de WG-beker, waarin de HAV 2e werd.
Als A-junior brak hij volledig door naar de Nederlandse top. Zo werd hij op de NK jeugd in 1957 tweede op de 800 m, waarna in 1958 drie Nederlandse titels volgden: 300 m, 110 m horden en 4x100 m. Als lid van de beste Haarlemse jeugdploeg ooit had hij een groot aandeel in het enige landskampioenschap dat onze club in haar bestaan bij de junioren behaalde: de WG-beker werd in 1958 gewonnen (na alweer een tweede plaats in 1957). Joop verbeterde in 1958 het Nederlands jeugdrecord op de 4x100 m tot 43.7 (een record dat tot 1963 bleef staan), kwam in Vlaardingen met de Nederlandse ploeg tegen de Belgen uit en kwam tot een flink aantal clubrecords bij de A-jeugd: 200 m (3x), 800 m, 110 m horden (zijn 14.8 was tevens een districtsrecord) en 4x100 m (4x, zijn 43.7 bleef tot 1983 overeind). Het bestuur reikte Joop na het seizoen 1958 zowel de juniorenprestatiebeker als de Kreigsmanbeker uit, de laatste beker won hij samen met Mat Meuwese, Bob Steenbergen en Ger Duits (die met hem de 4x100 m estafetteploeg vormden).
In zijn eerste seniorenjaar begreep Joop dat hij zijn capaciteiten het beste kon combineren door over te stappen naar de 400 m horden. In zijn allereerste race snelde hij meteen al naar 55.2, een tijd die meteen een clubrecordverbetering met een marge van 2 seconden betekende (het oude record was nog van Wim Kaan). Vreemd genoeg zou deze eerste race ook altijd zijn beste blijven. Toch greep hij hetzelfde jaar nog brons op de NK in 57.8. In 1959 kwam Joop 3x uit voor oranje: in Gelsenkirchen (D) tegen Duitsland, in Antwerpen (B) tegen Belgie en in Manchester/St. Helens (GB) tegen Groot-Brittannie. Bij de laatste gelegenheid zette hij een nooit meer

verbeterd clubrecord op de 440 yards horden neer (57.8). Joop maakte nog een debuut in 1959 en wel op de 200 m horden. Opnieuw bleek zijn eerste race direct zijn beste: met 25.4 verbeterde hij een tweede clubrecord van Wim Kaan (die waarschijnlijk niet toevallig net was aangesteld als trainer van de seniorenploeg). Joop werd nog 3e in een onderlinge driekamp en werkte ook verdienstelijk een onderlinge 10-kamp af. Zijn 3e plaats op de 400 m in de PH-bekerfinale leverde hem de Van Musscher-beker op.
In 1960 was Joop de beste Haarlemse senior: in dit voor de HAV magere jaar haalde hij tenminste nog zilver (400 m horden) en brons (200 m horden). Bovendien werd hij nog opgesteld in een interland tegen Duitsland. De kroon op zijn atletiekloopbaan zette Joop in 1961 door in 56.0 Nederlands seniorenkampioen op de 400 m horden te worden. Via een snelle start wist hij in Vlaardingen zijn tegenstanders af te bluffen. Peter Nederhand (ALO) leek in de slotfase alsnog de overwinning te grijpen, maar struikelde over de 9e horde. Joop mocht vervolgens in Dole (F) aantreden tegen Frankrijk en werd ook nog voor 2 andere interlands uitgenodigd. Geen medaille was er voor Joop weggelegd bij de NK estafette, maar de 8.11.9 op de 4x800 m leverde wel een clubrecord op. Aan het eind van 1961 stond hij op de Nederlandse jaarranglijst 25e op de 400 m (51.0), 18e op de 110 m horden (16.1), 8e op de 200 m horden (26.3) en 4e op de 400 m horden (55.8).
Daarna braken er een aantal mindere jaren aan, waarin Joop nog wel een keer 2e werd op de onderlinge wedstrijden (1963), maar waarin hij verder weinig in actie kwam. Pas in 1965 was hij nog een keer terug op topniveau te bewonderen. Hij verbeterde clubrecords op de 4x400 m (3.24.9 tijdens de PH-bekerfinale, een tijd die goed was voor de 2e plaats en die 14 jaar als clubrecord bleef staan) en de Zweedse estafette (2.02.6, een tijd die nooit meer verbeterd is). Met het clubrecord op de 4x400 m werd bovendien in het slotnummer de 2e plaats in de strijd om de PH-beker veilig gesteld. Ook in 1965 werd Joop nog 3e op de onderlinge wedstrijden. Hij kwam vervolgens nog gedurende 2 jaar uit voor de PH-bekerploeg (met name de 4x400 m), maar zonder veel succes, waarna hij in de loop van 1967 stopte met de wedstrijdsport. Joop, die in totaal 10x voor het Nederlands team uitkwam, woont nu in Heemstede.
De 6 jaar jongere broer van Joop, Richard Vissers was in de jaren '60 een redelijke middenafstandloper. Zijn beste tijden waren: 100 m 11.7 (1965); 400 m 51.7 (1966); 800 m 1.59.5 (1965); 1000 m 2.52.2 (1965); 1500 m 4.34.3 (1963).

18. Joop Verkes (geb. 30-8-1912)

Overleden rond 1948/1949. Actief vanaf 1934 tot zijn overlijden.
Beste prestatie: polshoog 3.80 (1935).
Te vroeg overleden maar desondanks zeer succesvolle polsstokspringer. Joop kwam bij de HAV in de periode dat Anne van der Zee al een aantal jaren de toon aangaf in Nederland (5x Nederlands kampioen in de jaren 1930-1935). Toen Anne zijn carriere op een eind liep stonden zijn opvolgers bij de HAV al klaar: Cor Lamoree en Joop. In zijn eerste jaar (1934) sprong Joop al over 3.50, waarmee hij op de jaarranglijst van Nederland 5e stond. In de strijd om de PH-beker werd hij 4e met 3.30.
De pure polsstokspecialist Joop behaalde in 1935 zijn eerste succes door op de NK 2e te worden achter Anne van der Zee (3.80 voor Anne, 3.70 voor Joop). Dat jaar kwam hij ook voor het eerst in de Nederlandse ploeg. Bovendien stelde hij in Rotterdam zijn persoonlijk record op 3.80, een prestatie die hij later nog wel eens zou evenaren, maar nooit verbeteren. De 3.80 was overigens maar 10 cm lager dan het Nederlands record van Anne van der Zee. 1936 was voor Joop een minder jaar, vooral omdat hij voorbijgestreefd werd door Cor Lamoree, die hem met Anne van der Zee buiten de PH-bekerploeg en buiten de medailles op de NK hield.
In 1937 nam Joop op de enig juiste wijze revanche door met 3.70 zijn eerste Nederlandse titel te grijpen. In hetzelfde jaar sprong hij ook nog over 3.75, waarvoor hij van het bestuur de

Kreigsman-beker kreeg. Een jaar later moest hij op de NK genoegen nemen met brons (3.50) achter winnaar H.Hoven (AVG '26) en Cor Lamoree (beiden 3.69,5). In 1939 sloegen de HAV-ers een dubbelslag en haalden Cor Lamoree en Joop beiden 3.70. Joop moest echter genoegen nemen met zilver achter Cor. Cor en Joop waren inmiddels een vrijwel onverslaanbaar duo geworden, dat jaren achtereen het polsstokspringen in de strijd om de PH-beker beheerste en nogal eens namens HAV de volle buit (11 punten, 6 voor de eerste plaats en 5 voor de tweede) mee naar huis nam. Toch moesten de 2 Haarlemmers in de eerste oorlogsjaren een stap terug doen op de NK. Joop haalde in 1941 nog wel brons (3.40) achter o.a. winnaar Wim Peters (PEC) die over 3.70 sprong. Toch was 1941 een succesvol jaar, want Joop werd met de HAV clubkampioen van Nederland.
In 1942 was Joop weer helemaal terug: hij sprong naar zijn 2e Nederlandse titel met een hoogte van 3.75. In 1943 moest hij Cor Lamoree (3.80) weer voor laten gaan en werd het zilver (3.60), weer een dubbel voor de HAV dus. In hetzelfde jaar greep Joop met de HAV-ploeg voor het laatst in de historie van onze club de winst in de strijd om de PH-beker. Een jaar later was Joop voor de 3e keer Neerlands beste polsstokspringer, met 3.60 werd hij voor de laatste keer Nederlands kampioen. Toch was zijn loopbaan zeker nog niet ten einde, want na de oorlog was de heerschappij van Cor en Joop nog lang niet ten einde: in 1946, 1947 en 1948 werden Cor en Joop (in die volgorde) telkens 1e en 2e op de NK: 3.97,5 om 3.65 (1946), 3.90 om 3.65 (1947) en 3.80 om 3.70 (1948). Stellig had dit nog een aantal jaren zo door kunnen gaan, ware het niet dat niet lang na zijn laatste zilveren medaille van 1948 Joop werd getroffen door het noodlot. Hij werd dodelijk slachtoffer van een verkeersongeluk met zijn motor. De HAV was een groot atleet kwijt. Ten tijde van zijn overlijden stond Joop op de Nederlandse ranglijst aller tijden gedeeld 3e achter Cor Lamoree en Anne van der Zee. Zijn prestaties krijgen nog meer relief als men weet dat hij in 1961 nog altijd op de 8e plaats van die ranglijst stond en dat zijn 3.80 uit 1935 toen nog slechts 21 cm onder het Nederlands record was. Dat men tegenwoordig door verbeterde stokken (glasfiber in plaats van bamboe), landingsmatten (i.p.v. een zandbak) en overige omstandigheden zo'n twee meter hoger springt doet daar niets aan af. Ondanks de oorlog (waarin uiteraard geen landenwedstrijden mogelijk waren) en zijn vroegtijdige dood kwam Joop in zijn atletiekloopbaan toch nog 6x uit voor het Nederlands team.

17. Toon van Welsenes (geb. 7-10-1903)

Overleden in juli 1974. Actief van 1924-1936.
Beste prestaties: 50 m 6.4 (1925); 100 m 11.2 (1925); 200 m 23.8 (1926); 4x100 m 42.5 (1931) NR en CR; 10x100 m 1.52.3 (1930) CR; Zweedse est. 2.08.0 (1926); 4x400 m 3.34.3 (1929); hoog 1.65 (1926); ver 7.27 (1929) CR; h.s.s. 12.94 (1924) CR.
Uitmuntend verspringer in de jaren twintig en dertig. Toon (ook wel Antoon genoemd) kwam in 1924bij de HAV en won al meteen de onderlinge wedstrijden. Met twee verbeteringen bij het hink-stap-springen kwam hij al in zijn eerste seizoen op de nog jonge clubrecordlijst. Vanaf 1925 boekte hij vooral successen in de estafette. Het clubrecord op de 4x100 m werd liefst 5x verbeterd: in 1925 werd het nog 45.2, maar de 42.5 die hij samen met Rinus van den Berge, Dolf Benz en Chris Berger in 1931 liep zou 35 jaar als record blijven staan. In 1926 (43.9 en 42.8) en 1931 (42.5) verbeterde Toon ook de bestaande Nederlandse records, terwijl zijn 44.0 uit 1925 alleen niet als nationaal record werd erkend, omdat het in het Duitse Essen werd gelopen en niet in Nederland. Andere estafetteclubrecords verbeterde Toon op de 10x100 m (zijn 1.52.3 uit 1930 is nooit verbeterd) en de 4x400 m (3.45.6 in 1925). Vanaf 1927 werd Toon ook opvallend sterk bij het verspringen. Zo sterk, dat hij bij de Olympische Spelen van Amsterdam (1928) aan mocht treden op dat onderdeel en 17e werd (6.96). Met Hannes de Boer (Te Werve) en Jaap Boot (eerst HAV, later DFC) vocht Toon rond 1930 felle duels uit. In 1929 bracht Toon het clubrecord verspringen eerst op 7.19,5 om het daarna met 7.27 zo scherp te stellen, dat het record hem

zelfs 7 jaar overleefde: eerst na 52 jaar (in 1981) kwam Jan Willem van der Wal 1 cm verder dan Toon. De wedstrijd waarin Toon 7.27 sprong was ongetwijfeld een van de beste en spannendste vooroorlogse verspringwedstrijden in Nederland, want Hannes de Boer zette in diezelfde wedstrijd met 7.31,5 een Nederlands record neer, terwijl Toon slechts 4,5 cm op hem toegaf. Hoe sterk zijn 7.27 was, moge ook blijken uit het feit dat Toon in 1961 (dus 32 jaar later) nog altijd 8e van Nederland (aller tijden) stond met slechts 11 cm achterstand op nummer 2.
Het zou tot 1931 duren voor Toon bij het verspringen naar de Nederlandse titel sprong. Met 7.20 kwam hij daarbij bovendien tot een van zijn verste sprongen ooit. Toon zou van 1929 t/m 1934 jaarlijks over de 7 meter springen. In 1934 werd hij voor de tweede keer Nederlands verspringkampioen (6.82) en stond hij met 7.09 ruim bovenaan op de Nederlandse jaarranglijst. Zeer nipt was zijn nederlaag bij de NK van 1935: Co Houtman (AV '23) won met 6.99 en Toon haalde zilver met 6.95. Hij wist op de NK ook nog 2x goud te winnen op de 4x100 m (1930 en 1931). Van onschatbare waarde is Toon geweest in de strijd om de PH-beker. Als een van de weinigen maakte hij de gehele gouden periode van 1924 t/m 1933 (10x landskampioen) als atleet mee. Hij maakte ook deel uit van de winnende 4x400 m-ploeg in de cupfinale van 1929 (welke mede door de 4x400 m-winst met 1/6 punt verschil gewonnen werd), hij won in de bekerfinale van 1934 het verspringen (met 7.09) en in de bekerfinale van 1936 werd hij nog 2e, eveneens bij het verspringen.
Vanaf 1927 maakte Toon 7x deel uit van de Nederlandse ploeg, op zijn specialiteiten de 4x100 m en het verspringen. Hij kreeg in 1929 van het bestuur de Paulen-beker voor al zijn werk binnen de club, want Toon was niet alleen als atleet actief. Eind 1936 stopte hij met de wedstrijdsport. Het was geen definitief afscheid van de HAV, want 16 jaar later (in de winter van 1952/1953) zagen we hem weer terug als trainer van de seniorenploeg. In 1956 werd hij tevens lid van de eerste technische commissie van de HAV. Tot eind jaren '50 is Toon voor de HAV actief geweest.

16. Erik Rollenberg (geb. 25-8-1958)

Lid van AV Haarlem geworden in april 1981. Kwam daarvoor uit voor Lycurgus (Krommenie) en vanaf 1979) voor KAV Holland.
Beste prestaties bij AV Haarlem: 100 m 11.9 (1983); 400 m 59.7 (1995); 1000 m 3.01.9 (1983); 4x100 m 45.6 (1988) en 46.07 (1987); 110 m horden 16.7 (1987); 10-kamp 4363 punten (1995); hoog 2.20 (1982); polshoog 2.50 (1995); ver 6.69 (1983); h.s.s. 13.84 (1987); kogel 10.85 (1987); discus 25.12 (1995); speer 41.58 (1992); hoog indoor 2.14 (1988).
Hoogspringspecialist, die al 2 decennia lang voor onze club actief is, zowel als atleet als als trainer. Erik was als junior bij Lycurgus al een nationale topper. In 1977 sprong hij over 2.08, toen slechts 5 cm onder het Nederlands jeugdrecord van Ruud Wielart. In 1979 werd hij 2e op de NK indoor met 2.11. Daarna vertrok hij naar KAV Holland, waar hij zich dat jaar verbeterde tot 2.14, waarmee hij (gedeeld) 2e op de Nederlandse jaarranglijst stond. Vreemd genoeg werd hij bij het buiten-NK met zijn 2.14 maar 3e. Bij het hink-stap-springen stond hij in 1979 met 13.86 op de 12e plaats van Nederland. In 1980 won hij op de buiten-NK weer brons, terwijl zijn beste sprong van 2.10 ook een 3e plek op de nationale seizoensranglijst betekende.
In 1981 meldde Erik zich bij AV Haarlem, waar hij als stevige roker door menigeen enigszins argwanend werd ontvangen. Hoewel hij op de NK in 1981 niet in de prijzen viel, wist hij zich na een verblijf in de USA dat jaar toch te verbeteren tot 2.16, waarmee hij weer 2e op de Nederlandse seizoensranglijst stond en waarmee hij in de competitiefinale namens onze club de meeste punten (983) haalde. Erik zou vanaf 1981 (waarin hij al 3 van de 4 competitiewedstrijden meemaakte) van grote waarde blijken in de strijd om de PH-beker. Met enige onderbrekingen zou hij in de jaren tot en met 1998 voor onze club in de PH-beker meestrijden. Begin 1982 verbleef Erik opnieuw in de USA om vanaf juni echter toe te slaan. Zo sprong hij op de 2e competitiewedstrijd over 2.10 en werd hij in Amsterdam voor het eerst Nederlands kampioen bij de senioren door ondanks een

knieblessure over 2.12 te springen. Ook werd hij geselecteerd voor de interland Griekenland-Nederland-Oostenrijk in Athene (GRE). Eind juli verraste Erik door bij de Nike-Games in Nijmegen te winnen met zijn beste sprong ooit (2.20). Met die 2.20 stond Erik (samen met clubgenoot Ruud Wielart) gedeeld 1e op de Nederlandse ranglijst van 1982. Op de onderlinge wedstrijden was hij na 4 onderdelen op weg naar de overwinning toen hij zich blesseerde.
In 1983 zette Erik zijn succesvolle reeks door. Hij werd zowel indoor (2.08) als buiten (2.12) Nederlands kampioen. Al vroeg in het seizoen sprong hij in Duitsland over 2.15, 2.16 en 2.18. Bovendien werd hij geselecteerd voor de interland België-Nederland in Willebroek (B), waar hij 3e werd met 2.11 en voor de interland Ierland-Denemarken-IJsland-Nederland-Noorwegen in Dublin (EIR), waar hij 2e werd met 2.05. Door een enkelblessure bleef het in 1983 bij 2.18, wat wel (voor het eerst) een ongedeelde 1e plaats op de Nederlandse ranglijst betekende. In de competitiefinale werd het met 2.10 voor zowel Erik als Ruud Wielart een dubbele overwinning bij het hoogspringen met het hoogste puntentotaal (942) van de dag. Bij de onderlinge wedstrijden werd Erik 2e, niet ver achter winnaar Armand Ellsworth.
Het seizoen 1984 begon voor Erik in mineur door een knieblessure. Toch wist hij in zijn eerste wedstrijden op de baan (in Aken(D) en tijdens de 2e competitiewedstrijd) over 2.10 te springen en werd hij op de buiten-NK nog 3e met 2.06. Bij de NK blesseerde hij zich opnieuw, zodat ook de rest van het seizoen als verloren beschouwd kon worden. Toch was hij op de Nederlandse jaarranglijst nog gedeeld 5e met 2.10. In 1985 zagen we Erik helemaal niet in actie. Pas in de loop van 1986 leek hij weer hersteld van alle blessures. De buiten-NK leverden een 4e plaats op met 2.08. Later won hij ook nog een wedstrijd in Leiden met 2.09, goed voor een 9e plek op de jaarranglijst van Nederland. Door zijn 3e plaats bij de onderlinge wedstrijden (vlak achter winnaar Arno van Vugt) was eind 1986 al wel zichtbaar dat het met Erik de goede kant op ging. Bij de NK indoor van 1987 bleek dat ook toen hij samen met 3 concurrenten over 2.04 sprong en niemand hoger kwam. Na barragespringen moest Erik weliswaar de overwinning aan Rene van Loon (Spado) laten, hij kreeg toch brons omgehangen, net als een van zijn andere concurrenten. Daarna sloeg opnieuw het pechduiveltje toe: door een verkeersongeluk met zijn mini belandde Erik met een hersenschudding in het ziekenhuis. In de 2e competitiewedstrijd was hij weer present en viel hij ook in op de 110 m horden en de 4x100 m (reserveploeg). Laat in het jaar kwam hij alsnog in vorm: hij won de Open Kempische kampioenschappen in Valkenswaard (met 2.10) en haalde in Leiden zelfs nog 2.15. Op de onderlinge wedstrijden werd het weer een 3e plaats. Met 2.15 stond hij in 1987 (achter Ruud Wielart) toch weer 2e van Nederland.
Al in januari 1988 sprong Erik in Zwolle (indoor) over 2.12. Op de NK indoor wist hij zijn beste indoorsprong zelfs nog te verbeteren tot 2.14, waarmee hij het genoegen smaakte om voor Ruud Wielart (2.11) Nederlands kampioen te worden. Op de buiten-NK was het grappig genoeg exact andersom: Ruud 1e met 2.14 en Erik 2e met 2.11 (dat hadden ze vast afgesproken). Erik haalde in 1988 diverse keren de 2.10, maar zoals zo vaak was hij begin september op zijn best toen hij in Utrecht over 2.16 ging, zodat hij op de Nederlandse ranglijst Ruud weer vooraf ging. In 1989 trok Erik zijn grote vorm nog even door. Hij werd met 2.11 Nederlands indoorkampioen, zijn 5e seniorentitel. Daarna volgde er een terugslag. Hij kwam de rest van het seizoen niet hoger dan 2.00, zodat hij buiten slechts de (gedeeld) 3e springer van onze club was. 1989 bleek het laatste seizoen op nationaal topniveau van Erik te zijn geweest. Hij is echter nooit officieel gestopt, integendeel. Na 2 seizoenen pauze was hij in 1992 ineens weer goed voor 2.05 en werd hij 4e bij de onderlinge wedstrijden. In de jaren 1993 t/m 1996 haalde hij steeds 2.00 en in 1995 werd hij nog eens 3e bij de onderlinge 10-kamp. In 1996 werd hij 4e op de toen slechts 4 nummers omvattende onderlinge wedstrijden. Het laatste belangwekkende resultaat dat Erik haalde is zijn overwinning bij de Gay Games in Amsterdam (1998), waarvoor hij overigens aan 1.85 genoeg had. Vreemd genoeg is Erik nooit clubrecordhouder geweest. Wel kwam hij in zijn AV Haarlem-tijd 4x uit voor de Nederlandse ploeg en ik reken er toch wel op dat hij er in 2002 bij de volgende Gay Games in Sydney (AUS) nog bij zal zijn om zijn titel te verdedigen. Naast een loopbaan als atleet

heeft Erik er al heel wat jaren als trainer opzitten. Reeds in 1982 begon hij de jeugd van AV Haarlem te trainen en dat doet hij nog steeds. Voorts heeft hij zich als lid van de Technische Commissie voor onze club ingezet. Erik is door het bestuur drie keer onderscheiden: in 1981 met de Van Musscherbeker, in 1985 met de Paulenbeker en in 1988 met de Stijn Jaspersbeker.

15. Bert de Jager (geb. 12-7-1949)

Lid van AV Haarlem geworden in 1971. Kwam daarvoor uit voor Nijenrode. Actief t/m 1978. Beste prestaties bij AV Haarlem: 100 m 10.4 (1971) CR en 10.62 (1974) CR; 200 m 21.4 (1972) en 21.52 (1972); 300 m 35.3 (1974); 400 m 48.6 (1973) CR en 49.58 (1975); 1000 m 2.49.0 (1972); 4x100 m 42.3 (1972) en met Nederlandse ploeg 40.0 (1971) NR; 4x200 m 1.30.0 (1972) CR; 4x400 m 3.28.6 (1971); hoog 1.65 (1975); ver 6.12 (1973); kogel 8.83 (1973); speer 34.78 (1975); 60 m indoor 6.8 (1973) CR.

Supersprinter, die op alle afstanden tot en met 400 m tot de top van Nederland behoorde, maar die met name op de 100 m furore maakte. Bert begon zijn atletiekloopbaan als junior bij Nijenrode, waar hij in 1968 tot 10.6 (100 m) en 21.7 (200 m) kwam. Het leverde hem uitzending naar de EK jeugd in Leipzig (DDR) op. Eenmaal senior kreeg Bert aanvankelijk te maken met de tegenstand van Ad de Jong (Diomedon) en Eddy Monsels (Holland Leiden), de 100 m-kampioenen van 1970 en 1971. Toch wist Bert in 1971, in zijn eerste jaar voor onze club, al meteen zilver op de NK senioren te pakken door met 10.7 (100 m) direct achter Monsels (10.5) te eindigen. Op de 200 m werd hij 4e (21.7). Zijn beste prestatie van 1971 leverde hij in juli door op de Haarlemse sintelbaan de 100 m af te raffelen in 10.4. Daarmee liep hij het 41 jaar oude clubrecord van Chris Berger uit de boeken. Bovendien stond hij met die tijd 1e op de Nederlandse seizoensranglijst van 1971. Op de 200 m stond hij met 21.5 op de 4e plek. Een derde succes haalde Bert dat jaar in een interland tegen Duitsland, waar hij met een nationale ploeg het Nederlands record op de 4x100 m evenaarde (40.0). Tenslotte werd hij nog tweevoudig Nederlands kampioen bij de militairen op de 100 m (10.6) en de 200 m (21.5).

Bert begon het seizoen 1972 met een 5e plaats op de NK indoor (60 m). Op het buiten-NK werd het een strijd tussen Sammy Monsels (AAC) en Bert. Bert haalde op de 100 m zijn eerste Nederlandse seniorentitel (10.65) en verwees favoriet Sammy naar de 2e plaats. Sammy revancheerde zich op de 200 m, waar hij in 21.46 nipt favoriet Bert (21.52) versloeg. Voor Bert restte zilver en zijn beste tijd ooit. Bert kwam in 1972 vier keer uit voor de Nederlandse ploeg: in België, Griekenland, Drachten en Sittard. Bij de laatste gelegenheid kwam hij op de 200 m tot 21.4. De Santpoorter wist later in het seizoen voor een nieuwe verrassing te zorgen door het 46 jaar oude clubrecord van Ad Paulen op de 400 m (49.2) via 48.9 op 48.7 te brengen. Kenners voorspelden hem vervolgens een grote toekomst op de 400 m, maar dat is er nooit helemaal uitgekomen. Aan het eind van het seizoen bracht Bert nog een clubrecord op zijn naam. Het 41-jarige 4x200 m-record werd op 1.30.0 gebracht en leverde hem zilver op de NK estafette op, net achter AAC (1.29.9). Met een 2e (100 m in 10.5), 2e (200 m in 21.4), 3e (4x100 m in 42.3) en 7e (400 m in 48.7) plaats op de Nederlandse jaarranglijst was 1972 voor Bert buitengewoon succesvol.

In 1973 werd Bert op de NK indoor 6e op de 60 m (7.0) en evenaarde hij 3x het clubrecord op die afstand (6.8). Indoor zou Bert nooit de absolute top halen. Zijn kracht lag aanvankelijk vooral op de 200 m (toen echter nog geen kampioensafstand in de hal). Later bleek hij zijn grootste successen weliswaar toch te halen op de 100 m, maar de 60 m was echt te kort voor hem. In juni 1973 wist Bert op Papendal al weer de aandacht op zich te vestigen door zijn eigen clubrecord op de 400 m te verbeteren (48.6) en zijn record op de 100 m te evenaren (10.4). Het was de voorbode van het hoogtepunt van zijn atletiekloopbaan: de NK buiten in Den Haag. Voor het eerst sinds 1932 won een Haarlemmer namelijk weer de dubbel: goud op de 100 m en goud op de 200 m. Ik zal zelden harder geschreeuwd hebben dan tijdens de bewuste 200 m-finale, waar ik Bert op

de streep voorbij Sammy Monsels zag gaan (beiden klokten 21.6). Een dag later was de sintelbaan veranderd in een soort rijstveld toen de regen met bakken uit de hemel bleef neerdalen. Als een verzopen kat zag ik Bert tegen de wind in over de blank staande baan naar voor de omstandigheden onbegrijpelijk snelle tijden op de 100 m snellen: 10.7 (serie) en 10.8 (finale). Een van zijn concurrenten ging er uit frustratie maar bij liggen, maar Bert greep overtuigend en op voor mij indrukwekkende wijze zijn 2e titel in een weekend. Hij kwam dat jaar ook nog 3x uit in de Nederlandse ploeg (in de Europacup in Brussel (B), in Cardiff (GB) tegen Wales en in Kerkrade tegen Belgie en Duitsland-B). In Cardiff won hij de 100 m en de 200 m. Verrassend was zijn overwinning tijdens de onderlinge wedstrijden. Na het seizoen 1973 stond Bert 1e (100 m in 10.4), 2e (4x100 m in 42.5), 3e (200 m in 21.5) en 5e (400 m in 48.6) van Nederland. Het zou zijn beste seizoen blijken te zijn geweest.
In 1974 kwam Bert opnieuw tot 10.4 op de 100 m en 21.4 op de 200 m en ging hij namens oranje naar Aarhus (DK), Brussel (B), Papendal en Oslo (N). Een zeer spannende strijd moest hij leveren op de NK in de 100 m-finale. Nadat Bert aanvankelijk op achterstand was gezet wist hij al zijn tegenstanders in de slotfase te passeren en te finishen in zijn beste tijd ooit (10.62, tevens het eerste electronische clubrecord). Raymond Heerenveen (PEC) (10.64), Sammy Monsels (AAC) (10.65) en Coen Jansen (Metro) (10.70) hadden na lang beraad van de jury het nakijken. Aan de gouden plak op de 100 m voegde Bert nog een bronzen (200 m) toe. Later in het seizoen liep Bert op de 300 m de snelste Haarlemse tijd ooit (35.3) e. won hij voor de derde keer in Rotterdam de Marinus van den Berge wisselbeker via winst op de 100 m. Na het jaar 1974 stond Bert 1e (100 m) en 2e (200 m) van Nederland.
Het jaar 1975 verliep voor Bert beduidend minder (deels door blessures). Hij kwam nog wel uit voor het Nederlands team (in Lissabon (POR) en Bernhausen (D)) en startte nog wel in een internationale wedstrijd in Brasschaat (B), maar de NK verliepen teleurstellend: hij werd 4e op de 200 m en daar bleef het bij. Een onverwacht succes haalde Bert nog aan het eind van het seizoen: hij werd voor de tweede keer clubkampioen op de zeskamp vlak voor zijn broer Frank. Aan het eind van 1975 stond Bert 3e van Nederland op de 100 m (10.6) en 6e op de 200 m (22.06). Een jaar later was Bert weer terug aan de absolute top door verrassend weer 100 m-kampioen van Nederland te worden (in 11.17). Ook kwam hij in Brussel (B) namens Nederland uit tegen Belgie en Duitsland. In 1977 veroverde Bert in Sittard voor de 5e keer in 6 jaar de Nederlandse titel op de 100 m. In een tijd van 10.98 was hij Ron van Wilgen (Sparta) en Bert Lambeck (TION) te snel af. Op de 200 m werd hij 4e (22.08). Hij ging dat jaar ook nog naar Athene (GRE) i.v.m. de Europacup voor landenploegen. Hij was dat jaar nog 3e van Nederland op zowel de 100 m (10.98) als de 200 m (22.08).
In 1978 sloot Bert zijn prachtige carriere af met een bronzen plak op de NK 4x100 m (42.4). Dat zijn inzet nog voorbeeldig was getuigde zijn zweefduikfinish, die hem een bezoekje aan de EHBO opleverde. Op de 60 m indoor werd hij nog 5e op de NK (6.9). Eind 1978 ging Bert trouwen. Hij werd nog twee jaar bestuurslid, was nog even redactielid van de Wissel en een jaar vice-voorzitter van onze vereniging. Niet lang na het 60-jarig jubileum van onze club verhuisde Bert naar het hoge noorden van ons land. Momenteel woont hij in het Friese Oudehaske (vlak bij Heerenveen). Bert kwam 17x uit voor de Nederlandse ploeg en kreeg van het bestuur 3x de Kreigsman-beker uitgereikt (1971, 1972, 1973).
Broer Frank de Jager (5 jaar jonger dan Bert) was medio jaren '70 een paar jaar lid van AV Haarlem. Hij had als records 100 m 11.6 (1974); 200 m 23.3 (1974); 400 m 53.2 (1974); 1000 m 2.50.7 (1975); 4x100 m 43.5 (1974); hoog 1.70 (1975). Zus Ingrid de Jager (geb. 1958) was in 1974 zeer succesvol met een zilveren plak op de NK 300 m meisjes B en met meerdere clubrecords: 100 m 12.7; 300 m 41.0; 800 m 2.16.5; hoog 1.45; ver 5.34; speer 23.90. Voorts wist zij clubkampioene op de meerkamp te worden. Ingrid is in dit overzicht 160e geeindigd. Toen in 1977 het 25-jarig trainerschap van Joop van Drunen werd gevierd, dook er ineens een vierde De Jager op: Marga de Jager. Zij bood het echtpaar Van Drunen een door haar vervaardigd

schilderij aan, waarop symbolisch het cadeau (een reis naar de EK '78 in Praag (CS)) was uitgebeeld.

14. Andries Hoogerwerf (geb. datum onbekend)

Overleden op 5-2-1977 op 70-jarige leeftijd. Actief van 1926-1930.
Beste prestaties: 400 m 51.4 (1929); 800 m 1.56.6 (1929) NR en CR; 1000 m 2.35.2 (1930) NR en CR; 1500 m 4.08.6 (1930) NR en CR; 1 mijl 4.31.4 (1930) CR; 4x100 m 45.4 (1926); 4x400 m 3.28.4 (1927) NR en CR; Olympische est. 3.37.2 (1930) NR en CR; 3x1000 m 8.06.2 (1930) NR en CR.
Talent op de middenafstand, dat veel langer dan 5 jaar aan de nationale top had kunnen staan als niet een wetenschappelijke carriere in het buitenland had gelonkt. Andries kwam in 1926 bij de HAV en ontwikkelde zich al snel als een nationale topper, die in de PH-beker van grote waarde is geweest (met de HAV werd hij elk jaar landskampioen). Al in zijn eerste jaar liep hij 52.7 op de 400 m (slechts 0,5 sec. boven het clubrecord van Ad Paulen) en kwam hij met de 4x400 m-ploeg tot zijn eerste Nederlandse titel (3.39.0) en, een week later, zijn eerste Nederlandse record (3.30.8). Een jaar later wisten Andries en zijn ploeggenoten Rinus van den Berge, Gerrit Eijsker en Ad Paulen opnieuw de Nederlandse titel te behalen en wel op het eigen Haarlem-terrein. Op deze grasbaan werd het Nederlands record op 3.28.4 gebracht, een tijd die maar liefst 33 jaar als clubrecord overeind zou blijven en ook nog 6 jaar lang als Nederlands record onaantastbaar bleef. Eveneens in 1927 won Andries ook zijn eerste individuele titel. Hij werd Nederlands kampioen op de 800 m (2.01.0). Ook debuteerde hij dat jaar in de Nederlandse ploeg, waar hij in totaal 3x voor uit zou komen.
In 1928 nam de HAV niet deel aan de NK, maar Andries startte wel op de Olympische Spelen in Amsterdam. Hij werd in de 3e 800 m-serie uitgeschakeld. Het jaar 1929 verliep zeer succesvol. Hij speelde een hoogdrol in de zesde achtereenvolgende cupwinst van de HAV, welke slechts met 1/6 punt verschil werd veiliggesteld. Andries won de 800 m en de 4x400 m. Hij werd bovendien opnieuw 2x Nederlands kampioen: op de 800 m (2.02.3) en de 4x400 m (3.30.4). Liefst 5 Nederlandse records schreef hij dat jaar op zijn naam: 800 m, 1000 m (2x) en 3x1000 m (2x). Op de 800 m was Andries met zijn 1.56.6 overigens langzamer dan een eerder (in 1923) door Ad Paulen gelopen tijd (1.55.1), maar die laatste prestatie zou pas in de jaren '30 officieel als Nederlands record worden erkend. Andries was zijn record toen ineens weer kwijt. Naast de reeds genoemde records (die uiteraard ook clubrecords waren) wist Andries zijn naam ook op de 1500 m op de clubrecordlijst te krijgen. Na het seizoen 1929 kreeg hij van het bestuur voor zijn 800 m-tijd de Kreigsmanbeker.
1930 werd het laatste, maar misschien ook wel het beste jaar van Andries. Hij pakte zijn zesde Nederlandse titel door de 800 m in 2.02.2 te winnen, hij bracht het clubrecord op de mijl op 4.31.4 (slechts een fractie boven het Nederlands record van 4.30.2) en verbeterde ook nog de Nederlandse records op de 1000 m (2.35.2 in Parijs (F)), 1500 m (4.08.6), 3x1000 m (8.06.2) en de Olympische estafette (3.37.2, een tijd die liefst 38 jaar als clubrecord bleef staan). Andries ging in september 1931 voor 26 jaar naar Nederlands-Indie (het huidige Indonesie). Hij woonde daar in Buitenzorg/Bogor en was laatstelijk Hoofd van de afdeling Jacht en Natuurbescherming van 's lands Plantentuin, welke instelling later de naam kreeg van Koninklijke Plantentuin van Indonesie. Hij was vooral veel te vinden in het reservaat Udjung Kulon in het uiterste zuid-westen van Java. Daar maakte hij schitterende filmopnames en foto's van een tijger en van de laatste rhinocerossen. Hij wist zoveel van de tropische natuur, dat er zo'n 250 wetenschappelijke publicaties van zijn hand zijn verschenen en hij internationale bekendheid verwierf. Diverse onderscheidingen zijn hem ten deel gevallen. In 1957 keerde Andries terug naar Nederland. Hij ging uiteindelijk wonen in Castricum, waar hij in 1977 aan een hartstilstand overleed.

13. Gerrit Eijsker (geb. 19-7-1901)

Overleden in oktober 1968. Actief van 1923-1934 en in 1943.
Beste prestaties: 60 m 7.7 (1943); 100 yards 10.1 (1925) CR; 100 m 11.2 (1925); 200 m 23.4 (1925); 400 m 54.8 (1925); 1500 m 4.56.4 (1925); 4x100 m 42.8 (1926) NR en CR; 10x100 m 1.52.3 (1930) CR; Zweedse est. 2.10.8 (1924); 4x400 m 3.28.4 (1927) NR en CR; 110 m horden 20.8 (1925); 10-kamp 4939 punten (1925) CR; polshoog 2.50 (1925); ver 6.05 (1925); kogel 13.92 (1933) NR en CR; kogel 2 handen 23.30,5 (rechts 13.40 en links 9.90,5) (1931) NR en CR; kogelslingeren 26.86 (1926); discus 42.77 (1932) NR en CR; speer 42.00 (1925).
Veelzijdig atleet die op de werpnummers en in de estafettes zijn grootste successen behaalde. Gerrit maakte de grootste succesperiode van de vereniging (1924-1933, 10x clubkampioen van Nederland) geheel als atleet mee. Maar zijn individuele resultaten mochten er ook zijn. Op 26 mei 1923 kwam zijn naam voor het eerst op de clubrecordlijst, pas op 14 mei 1961 ging zijn naam weer van die lijst af toen Rein Knol zijn discusrecord van 42.77 verbeterde. In zijn eerste seizoen (1923) verbeterde Gerrit 3x het clubrecord kogelstoten. In 1924 werd hij clubrecordhouder op de 4x100 m, kogelstoten (2x) en discuswerpen (2x). Ook zijn tijd op de Zweedse estafette was de snelste HAV-tijd ooit, maar dit nummer is pas veel later op de clubrecordlijst gekomen. De veelzijdigheid van Gerrit kwam vooral in 1925 tot uiting met clubrecords op de 10-kamp, de 100 yards (dezelfde tijd als Jaap Boot en Frits Lamp), bij het discuswerpen en op de 4x400 m. Door zijn werpprestaties debuteerde hij dat jaar in de Nederlandse ploeg.
Het eerste Nederlandse record kwam in 1926: op de 4x100 m evenaarde hij met 42.8 het door een andere Haarlemse ploeg gevestigde Nederlandse record (tevens clubrecord). Ook het kogelstoten leverde weer een nieuw clubrecord op. Een jaar later werd Gerrit voor het eerst Nederlands kampioen en wel op de 4x400 m. Met zijn winnende tijd van 3.28.4 werd hij bovendien Nederlands recordhouder (verbeterd in 1933) en clubrecordhouder (pas verbeterd in 1960). Bij het kogelstoten verbeterde hij zijn clubrecord tot 11.75. In 1928 kwam er een nieuw hoogtepunt: deelname aan de Olympische Spelen van Amsterdam. Gerrit werd met 39.80 bij het discuswerpen 23e. Zijn beste worp dat jaar was 41.10,5 (nieuw clubrecord). Bij het kogelstoten bracht hij het clubrecord op 12.08,5. Vanaf 1928 ging Gerrit zich helemaal specialiseren op de werpnummers en dat zou hem in 1929 zijn eerste individuele Nederlandse titel opleveren: met 37.89 won hij het discuswerpen. Bij het kogelstoten werd het in hetzelfde jaar met 12.51 weer een clubrecord.
In 1930 werd hij voor het eerst Nederlands kampioen kogelstoten met 12.85 (nieuw clubrecord) en prolongeerde hij zijn kampioenschap bij het discuswerpen (37.68). Een week nadien stelde hij zijn clubrecord kogelstoten al weer scherper (13.01). Voorts was er dat jaar nog een (nooit meer verbeterd) clubrecord op de 10x100 m (1.52.3). De progressie bij Gerrit bleef doorgaan, want hij verbeterde zijn kogelrecord in 1931 weer driemaal: via 13.37 en 13.42 werd het 13.61. Al deze prestaties waren nu ook goed voor (drie) Nederlandse records. Met 40.95 kwam de naam van Gerrit ook bij het discuswerpen op de Nederlandse recordlijst terecht. Op dat nummer werd hij met 39.85 voor de derde keer achter elkaar Nederlands kampioen discuswerpen. Een opvallend Nederlands record verbeterde hij tenslotte op het nummer kogelstoten met 2 handen. Dat was een onderdeel, waarbij je 6 pogingen kreeg, 3x met links en 3x met rechts. De beste rechtshandige (13.40) en de beste linkshandige (9.90,5) poging werden tenslotte bij elkaar opgeteld, zodat Gerrit met 23.30,5 de nieuwe recordhouder werd.
Gerrit raakte in 1932 het Nederlands record discuswerpen kwijt aan zijn opvolger Aad de Bruyn (V & L) en dat nog wel op het eigen Haarlem-terrein. Zijn antwoord bleef niet lang uit: met 42.77 pakte Gerrit 14 dagen later zijn record weer terug en opnieuw gebeurde dat op het Haarlem-terrein. Het zou zijn beste worp ooit zijn en het bestuur beloonde hem er na afloop van het seizoen voor met de Kreigsmanbeker. De 4e Nederlandse titel die Gerrit in 1932 bij het discuswerpen greep (39.24) was tevens zijn laatste op dat onderdeel. Het laatste topjaar van Gerrit was 1933. Hij verbeterde zijn eigen Nederlands record bij het kogelstoten tot 13.92 (een

prestatie die tot 1952 als clubrecord bleef staan) en werd bij het kogelstoten ook weer Nederlands kampioen. Het was zijn 2e titel bij het kogelstoten en zijn 7e titel in totaal. Bij het discuswerpen werd hij ook nog 2e. In 1934 waren er geen grootse prestaties meer, maar stond hij op de Nederlandse jaarranglijst nog wel 2e bij het kogelstoten (13.26) en 5e bij het discuswerpen (37.81). Daarna kwam er een einde aan de atletiekloopbaan van Gerrit, die in totaal 7x uitkwam voor de Nederlandse ploeg. Gerrit ging naar Nederlands Indie (het huidige Indonesie), was in 1943 nog even actief en was direct na de oorlog bij onze club als trainer werkzaam. Ook was hij er in 1946 bij toen de eerste reunie van de HAV werd gehouden. Gerrit overleed in 1968, hij was toen 67 jaar oud.

12. Hein Macnack (geb. 30-9-1967)

Lid van AV Haarlem geworden in februari 1983. Kwam daarvoor uit voor KAV Holland. Actief t/m 1989.

Beste prestaties bij AV Haarlem: 100 m 11.2 (1987) en 11.37 (1988), met rugwind: 11.0 (1987); 200 m 22.4 (1988); 1000 m 2.55.6 (1983); 4x100 m 42.4 (1983) CR en 42.94 (1987); hoog 1.85 (1983); ver 7.56 (1988), met rugwind: 7.60 (1987); h.s.s. 15.02 (1984) CR; discus 33.28 (1989); speer 56.24 (1985); 60 m indoor 6.8 CR en 7.09 (1984) CR; 200 m indoor 22.9 (1984) CR; ver indoor 7.43 (1985) CR; h.s.s. indoor 14.75 (1985) CR.

Onze beste verspringer, gezegend met een zeldzaam groot talent, die vanaf zijn 15e (!) elk jaar over de 7 meter sprong, in totaal ruim 30 keer. Op 11-jarige leeftijd was Hein al een nationale topper toen hij als pupil bij KAV Holland de 2 kg zware kogel naar 11.11 stootte (de beste Nederlandse prestatie aller tijden is 12.85), waarmee hij 3e van Nederland stond. Als D-junior ontwikkelde hij ook op andere onderdelen zijn talenten: hij liep de 80 m in 10.0, de 80 m horden in 12.5, sprong 1.70 hoog, 6.33 ver, stootte de 3 kg zware kogel naar 15.27 en wierp de 1 kg zware discus naar 38.10. Dit voor een 12 a 13-jarige fenomenale rijtje prestaties leverde hem zes eerste plaatsen op de Nederlandse jaarranglijst in zijn leeftijdsgroep op. Tot op heden is zijn vertesprong door geen enkele Nederlandse D-junior geevenaard, laat staan verbeterd. Daarna volgden twee (vrijwel) atletiekloze jaren voor Hein zich bij AV Haarlem meldde.

Nog maar net lid van onze club sprong Hein in april 1983 (nog maar 15 jaar oud) al sensationeel 6.91 ver, waarmee hij met ruim een meter voorsprong Kennemer kampioen werd. Nauwelijks een maand later sprong hij 6.98, een nieuw clubrecord bij de A- en B-junioren. Bij de A-jeugd loste hij na 25 jaar Bob Steenbergen af, die op dezelfde dag ook zijn 4x100 m clubrecord bij de A-jeugd kwijtraakte aan o.a. Hein (43.4). Begin juli sprong Hein voor het eerst over de 7 meter: 7.04. Op de NK voor B-junioren had hij af te rekenen met de 1 jaar oudere Emil Mellaard (Spark) en moest hij genoegen nemen met zilver (6.91). Daarnaast pakte Hein nog finaleplaatsen op de 200 m (4e) en op de 100 m (6e). Tijdens de 5-districtenontmoeting raakte Hein flink geblesseerd. Na bijna 3 maanden pauze breide Hein nog een daverend slot aan het seizoen: in de landelijke B-juniorencompetitiefinale sprong hij eerst 7.08 en daarna maar liefst 7.27 ver. Het B-juniorenclubrecord (tevens A-juniorenclubrecord) dat hij hiermee neerzette is nooit meer verbeterd. Een week later zette hij tijdens de onderlinge wedstrijden zijn tegenstanders te kijk door 5 van de 6 onderdelen te winnen en bij de B-junioren clubkampioen te worden met een hoger puntentotaal dan de beste senior en de beste A-junior. Weer een week later liep hij in de landelijke A-juniorencompetitiefinale op de 4x100 m naar 42.4, een nog altijd niet verbeterd clubrecord bij de A-jeugd. Na het seizoen 1983 stond Hein bij het verspringen zowel op de ranglijst van 1983 als op de ranglijst aller tijden 2e van Nederland bij de B-jeugd. Bij de senioren stond hij in 1983 al bij de eerste 10 van Nederland.

Het jaar 1984 zette Hein al meteen goed in met 2 overwinningen in een internationale indoorwedstrijd in Dortmund (D), indoorclubrecords op de 60 m (7.09 bij de B-junioren), het verspringen (6.97 en 7.09 bij de A- en B-jeugd) en de 200 m (23.4/23.77 bij de B-junioren) en 2

medailles op de NK indoor: goud bij het verspringen jongens B (met 7.09) en zilver op de 200 m jongens B (23.77, na een overgelopen finale waarin hij eerst 3e was). Dat Hein in supervorm was bewees hij op deze NK ten overvloede, een sprong van hem die slechts ½ cm ongeldig was, was verder dan het Nederlands record: 7.54. Van het euvel dat zijn verste sprongen (en dan met name zeer verre sprongen) ongeldig waren zou Hein overigens regelmatig last hebben. Ook blessures speelden hem nogal eens parten, waardoor we Hein in de jeugdcompetitie bijvoorbeeld zagen op nummers als kogelstoten (12.50 met 6 kg en 15.02 met 5 kg) en speerwerpen (55.58 met 700 gram). E.e.a. belette hem niet om bij de eerste A-juniorencompetitiewedstrijd al weer 7.03 ver te springen. Ondanks dat Hein weer geblesseerd raakte, bereidde hij ons op de NK jeugd in Amsterdam weer een daverende verrassing. Eerst won hij goud bij het verspringen jongens B met 6.80 (en weer diverse ongeldige sprongen van rond de 7.50). Daarna stond hij met een goed ingepakt bovenbeen klaar voor het hink-stap-springen, een nummer dat hij nog nooit gedaan had en dat hij na 1 poging voor gezien moest houden vanwege zijn blessure. Na die ene poging stond er wel een superafstand van 14.47 op het bord, verder dan ooit een B-junior in Nederland was gekomen en een clubrecord bij de A- en B-jeugd. Uiteraard was dit goed voor goud. Radio Stad Amsterdam gaf hem voor zijn instelling en prestaties een beeldje van het Amsterdamse Lieverdje. Een week later mocht Hein debuteren in oranje. Op Papendal won hij de wedstrijd tegen Nordrhein voor B-junioren met 14.50, opnieuw een clubrecord h.s.s. voor A- en B-junioren. Hein kreeg hiervoor een speciale prestatieprijs. Het zou nog gekker worden. Begin augustus kwam hij in Amsterdam tijdens een jeugdinterland tussen 7 landen eerst tot 14.63, daarna tot 14.65 en tenslotte tot een verbazingwekkende 15.00, onnodig te zeggen dat dit weer een clubrecord voor A- en B-junioren was. Het absolute hoogtepunt kwam 3 weken later, tijdens de 5-districtenontmoeting in Utrecht. Daar sprong de 16-jarige Hein niet alleen 7.19 ver, maar kwam hij met een formidabele krachtsexplosie ook tot 15.02 bij het h.s.s., een afstand die pas in 1992 door een andere Nederlandse B-junior verbeterd is. Uiteraard is deze 15.02 nog altijd clubrecord bij de A- en B-junioren. Hein kreeg in Utrecht opnieuw een prestatieprijs. Vervolgens pakte hij nog een bronzen plak mee op de NK 4x100 m jongens A (44.12). Zijn geweldige vorm bevestigde hij eind september nog eens door in de interregionale competitiefinale voor B-junioren 7.22 (ver) en 14.91 (h.s.s.) te halen. In de finale van de A-juniorencompetitie kwam Hein voor de derde keer over de 15 meter (15.00) bij het h.s.s., waarna hij bij de onderlinge wedstrijden over 6 nummers tot de nooit vertoonde score van 4112 punten kwam met winst op 5 van de 6 nummers (op de 1000 m werd hij 2e). Nog voor de jaarwisseling pakte Hein in Dortmund (D) nog 2 clubrecords indoor op de 60 m (6.8, clubrecord A- en B-junioren) en 200 m (22.9, clubrecord B-junioren). Bij het verspringen stond hij in 1984 9e van Nederland bij de senioren, 2e bij de A-jeugd en 1e bij de B-jeugd en bij het h.s.s. stond hij 8e van Nederland bij de senioren en 1e bij zowel de A- als de B-junioren.

Bij de NK indoor verraste Hein weer iedereen. In zijn eerste seniorenwedstrijd in februari 1985 sprong hij gelijk naar goud. Met de onwaarschijnlijke afstand van 7.43 (naast sprongen van 7.06 en 7.24) verbeterde Hein zowel bij de senioren als bij de A-junioren het clubrecord verspringen en werd hij voor het eerst Nederlands seniorenkampioen. Bovendien pakte hij nog zilver bij het h.s.s. (14.75). Helaas werd Hein tijdens de NK indoor voor junioren geblesseerd en viel hij daar buiten de prijzen. Ondanks zijn blessures sprong hij in mei al weer 7.07 ver. Hein ging ook al met de seniorencompetitie meedoen (hij kwam daar uit op de 100 m, 200 m, 4x100 m, ver, discus en speer). Het h.s.s. sloeg hij tijdens het baanseizoen van 1985 over. Zuur was het dat hij ook de NK junioren (buiten) aan zich voorbij moest laten gaan, terwijl hij op de NK senioren niet verder kwam dan een 11e plaats bij het verspringen. De revanche kwam op de NK estafette, waar hij op de 4x100 m jongens A toch weer goud haalde (43.07). Aan het einde van het seizoen was de vorm weer helemaal terug, want bij de 5-districtenontmoeting in Utrecht won hij de prestatieprijs door met 7.33 het verspringen te winnen, goed voor een clubrecord bij de jongens A, dat nooit meer verbeterd is. Bij de onderlinge wedstrijden won Hein afgetekend bij de jongens A via winst

op 4 van de 6 onderdelen. Aan het eind van 1985 stond Hein bij de A-jeugd op de Nederlandse ranglijst 9e bij het speerwerpen (56.24) en 2e bij het verspringen (7.33, waarmee hij ook nog 5e bij de senioren was).
Begin 1986 sprong Hein indoor al weer 7.20 ver, maar hij sloeg de NK indoor over wegens blessures. Begin mei was hij weer terug met sprongen van 7.20 (Ter Speckebokaal in Lisse) en 7.23 (Gouden Spike in Leiden). Hein hoopte vervolgens zich te kunnen kwalificeren voor de WK junioren. Hij sprong in Hoorn met te veel rugwind 7.32 (winst tijdens de Coupe Nationale Nederlanden) en tijdens de 2e seniorencompetitiewedstrijd 7.18. In Leiden (Grand Prix Circuit) werd het 7.25 (met tegenwind). Helaas bleek het onvoldoende voor uitzending. Wel sloeg Hein bij de NK junioren toe: 2x goud voor hem bij het ver- (6.90) en h.s.s. (na anderhalf jaar pauze toch weer ineens 14.82). Vervolgens mocht hij meedoen aan een landenwedstrijd tegen Australie en Belgie. Na opnieuw een pauze (dit keer voor de lol, hij ging o.a. naar Zwitserland) kwam hij op de onderlinge wedstrijden weer tot een uitmuntende serie bij de A-junioren. Met winst op alle onderdelen en een totaal van 4080 punten voor de 6 nummers was hij van alle groepen weer veruit de beste. Na afloop van het seizoen 1986 stond Hein 1e (ver junioren A), 2e (h.s.s. junioren A), 8e (ver senioren) en 9e (h.s.s. senioren) op de Nederlandse ranglijst.
Het indoorseizoen 1987 verliep voor Hein weer top. Eindelijk senior sprong hij in januari al 7.11 en op de NK indoor evenaarde hij met een reuzejump van 7.43 zijn seniorenclubrecord verspringen, waarmee hij voor de 8e keer kampioen van Nederland werd. Op de 1e competitiewedstrijd werd het 7.34, bij de districtskampioenschappen 7.31 en bij de opening van de kunststofbaan in Hilversum zelfs 7.60 (met rugwind)! Hein bleef heel ver springen: 7.23 in Vught (Grand Prix), 7.36 in Utrecht (2e competitiewedstrijd, wat een nieuw clubrecord was) en 7.34 in Breda. Helaas gingen de NK op de baan de mist in (slechts 13e). De rest van het seizoen kwam hij niet meer over de 7 meter. Hein stond in 1987 bij het verspringen 5e van Nederland.
In het indoorseizoen 1988 wist Hein de barriere van 7 meter weer te slechten: 7.22 werd het in Eelde (Open Noordelijke kampioenschappen) en 7.32 in Zwolle (Golden Cup). Tijdens het baanseizoen zette Hein nog eens alles op alles en met 7.56 in de eerste competitiewedstrijd verpulverde hij zijn clubrecord met nog eens twintig centimeter. Deze prestatie is nooit meer verbeterd. Hein kwam in Krommenie tot 7.13 en bevestigde zijn grote vorm in Breda tijdens de 2e competitiewedstrijd (7.40). Hij haalde ook nog 14.29 bij het h.s.s. Daarna haalde hij nog 7.18 in de degradatie-competitiewedstrijd, maar op de NK viel hij met een knieblessure uit. De rest van het seizoen kwam Hein niet meer in actie.
Des te sterker kwam hij weer terug tijdens het indoorseizoen van 1989, want daar wist hij bij de NK met 7.33 al weer een bronzen plak weg te slepen. Vervolgens raakte hij weer geblesseerd en dat betekende het onverwacht vroege einde van zijn atletiekloopbaan. Hein deed nog 1 wedstrijd op de baan: de 2e competitiewedstrijd, waar hij op de 4x100 m, discus en speer in actie kwam.
Hein kwam in totaal 3x uit voor de Nederlandse ploeg en kreeg van het bestuur verscheidene prestatiebekers uitgereikt: de Van Musscher-beker (1988), de juniorenprestatiebeker (1983), de Joop van Drunen-bokaal (1985), de Jan Hut-bokaal (1986) en het W.G.-schild (1983, samen met de drie andere 4x100 m-lopers).
Hein die altijd al veel andere interesses had is na zijn atletiekloopbaan de muziekwereld ingestapt en net als Eldridge Isselt (ook ex-AV Haarlem en nu furore aan het maken als rapper L-Dridge in de groep Relax) is Hein een redelijk bekende rap-artiest aan het worden. Toen ik hem vorig jaar in Amsterdam tegenkwam vertelde hij mij dat hij met Saskia Laroo op ging treden in de Amsterdamse rocktempel Paradiso en dat er ook een buitenlandse toernee aan vast zat. Niet veel later kreeg ik de Cosmopolitan van juni 1998 in mijn handen, waarin Mellow Mac (de artiestennaam van Hein) zelfs de hipste Nederlandse rapper van nu genoemd wordt. Hein woont tegenwoordig in de Amsterdamse wijk de Pijp. Zijn oudere broers Henk Macnack (30e) en Kenneth Macnack (58e) zijn we reeds eerder in deze top 100 tegengekomen.

11. Chris Berger (geb. 27-4-1911)

Overleden in 1965. Lid geworden van de HAV Haarlem in 1930. In 1933 vertrokken naar AV '23 (Amsterdam).

Beste prestaties bij de HAV Haarlem: 100 yards 9.7 (1930) NR en CR; 100 m 10.5 (1930) NR en CR; 150 m 16.4 (1930); 200 yards 20.0 (1930); 200 m 21.1 (1930) NR en CR; 220 yards 22.2 (1930); 4x100 m 42.5 (1931) NR en CR; 4x200 m 1.31.0 (1931) NR en CR; 10x100 m 1.52.3 (1930) CR; Olympische est. 3.37.2 (1930) NR en CR.

Grootste sprinttalent dat we ooit in onze club gehad hebben, al haalde hij zijn top eerst toen hij de HAV Haarlem al verlaten had. De geboren Amsterdammer begon als voetballer bij DWS. Hij was al 18 jaar toen hij zich als lid aanmeldde bij de (toen) beste atletiekvereniging van Nederland. Zijn entree op de atletiekbaan was overweldigend. Hij werd in zijn eerste seizoen gelijk drievoudig Nederlands kampioen: op de 100 m (10.6), de 200 m (22.4) en samen met Toon van Welsenes, Dolf Benz en Gerard Rinkel op de 4x100 m (43.2). Hij werd AAA-kampioen in Londen (GB) op de korte sprint. Deze kampioenschappen in Engeland werden algemeen beschouwd als de voorloper van de EK, die toen nog niet bestonden. Naar de huidige maatstaven nog een junior (een klasse die anno 1930 nog geen officiele status had) kwam Chris tot een magnifieke recordreeks: Nederlandse seniorenrecords op de 100 yards (zijn 9.7 bleef 30 jaar onaantastbaar), de 100 m (10.5), de 200 m (zijn 21.1 werd pas in 1965 verbeterd), de 4x100 m (42.6) en Olympische estafette (3.37.2). Voorts dient daaraan nog te worden toegevoegd dat Chris anno 1999 op de Nederlandse juniorenranglijst aller tijden met zijn tijden nog altijd gedeeld 1e (200 m) en gedeeld 3e (100 m) staat. Uiteraard waren de Nederlandse records ook clubrecords. Het clubrecord op de 100 yards is nooit verbeterd, het record op de 100 m hield stand tot 1971 (bij de jongens A werd zijn record veel later ook in de clubrecordlijst opgenomen en staat er nog steeds op), het record op de 200 m is eerst in 1981 verbeterd (bij de jongens A hetzelfde verhaal als bij de 100 m) en de Olympische estafette-tijd verdween pas in 1968 van de lijst. Tenslotte werd Chris in 1930 nog clubrecordhouder op de 10x100 m (zijn 1.52.3 is nooit meer verbeterd) en werd hij de snelste Haarlemmer op de 200 yards. Onnodig te zeggen dat de HAV met hem erbij weer voor een aantal jaren verzekerd was van het clubkampioenschap van Nederland. Vooral vanwege zijn 21.1 op de 200 m kreeg Chris na afloop van het seizoen 1930 van het bestuur de Kreigsmanbeker.

Na het superjaar 1930 zou je zeggen dat het daarna alleen maar minder zou kunnen gaan, maar daar was in 1931 nog weinig van te merken. Chris werd in 1931 zelfs 4x kampioen van Nederland en voor de tweede achtereenvolgende keer pakte hij de dubbel (100 en 200 m): hij won de 100 m in 10.7, de 200 m in 22.1, de 4x100 m in 43.4 en de 4x200 m in 1.31.0. Hij evenaarde zijn Nederlands record op de 100 m (10.5) en vestigde ook op de 4x100 m (42.5) en de 4x200 m (1.31.0) een Nederlands record.. De laatste tijd zou tot 1972 als clubrecord overeind blijven, de 4x100 m-tijd tot 1966. Een ander hoogtepunt was de winst op de 4x100 m in Brussel (B) in zijn enige interlandwedstrijd tijdens zijn HAV-periode. Met een geheel uit HAV-ers bestaande ploeg (Ad Paulen, Rinus van den Berge, Dolf Benz en Chris) werden de Fransen, Belgen en Luxemburgers bij de opening van het Heyselstadion regelrecht naar huis gelopen. In 1932 had Chris een minder seizoen, dat overigens zeer goed begon. Zo klopte hij de sterke Duitse sprinters Arthur Jonath en Helmut Koernig en werd hij uitgezonden naar de Olympische Spelen in Los Angeles (USA). Het werd een deceptie. Terwijl Jonath naar de bronzen plak sprintte op de 100 m, werd Chris zowel op de 100 als de 200 m al in de kwartfinale uitgeschakeld met een 4e en een 5e plaats in die kwartfinales. Achteraf bleek zijn voorbereiding op de Spelen (anderhalve maand geen wedstrijden en maar kort voor de wedstrijden in L.A. aankomen) niet ideaal. In hetzelfde jaar verloor hij zijn individuele titels aan de oude vos Rinus van den Berge, met wie hij nog wel Nederlands kampioen op de 4x100 m (43.5) en 10x100 m (1.53.5) werd. Chris liep in 1932 de 200 m in 21.8.

Voor de HAV was het een grote aderlating toen Dolf Benz en Chris begin 1933 als gevolg van een 'misverstand' besloten over te stappen naar AV'23. Die overstap is ook de reden dat Chris in dit overzicht 'slechts' 11e staat. Als ik alle prestaties na zijn overstap zou hebben meegewogen, dan zou hij zeker bij de eerste drie zijn geeindigd. In dienst van AV'23 verbeterde Chris in 1933 zijn eigen 100 m-record (hij kwam 2x tot 10.4) en pakte hij op de NK weer de dubbel: goud op de 100 m (10.5) en de 200 m (21.7). Plotseling was door zijn komst AV'23 ook meteen de sterkste in de estafette: goud op de NK 4x100 m (42.5), terwijl op de 4x200 m het Nederlands record omlaag werd gebracht naar 1.28.8. Ook in de Zweedse estafette werd Chris nationaal recordhouder met 2.02.0. Chris was natuurlijk de sterkste sprinter in de strijd om de PH-beker, maar kon toch niet voorkomen dat de cup voor de tiende achtereenvolgende (en voorlopig laatste) keer naar zijn oude clubmakkers van de HAV ging.
Het absolute topjaar van Chris was 1934. In augustus van dat jaar liep hij tijdens een door AV'23 georganiseerd 'sterren- en veteranen en jeugdtournooi' naar 10.3 op de 100 m, een evenaring van het wereldrecord van Percy Williams (CDN), Eddie Tolan (USA) en Ralph Metcalfe (USA). Pas in 1979 zou er in Nederland sneller worden gelopen dan die tijd. Nu was hij wel goed voorbereid op zijn tweede grote toernooi, de eerste EK atletiek in Turijn (I), die twee weken na zijn record plaatsvonden. Dat zou het hoogtepunt van zijn carriere worden. Hij haalde de finale van de 100 m en kwam zij aan zij met de Duitser Borchmeyer over de finish. Voor beiden werd 10.6 afgedrukt, maar wie was er winnaar? Borchmeyer volgens de jury. Zij hadden echter buiten Ad Paulen gerekend. Ad, die toen al lid was van de nationale Technische commissie, zat op de tribune en riep meteen dat er een fout gemaakt was. Hij begon de naam van zijn voormalige clubgenoot (met wie hij vaak een estafetteploeg gevormd had) te scanderen. De Italianen om hem heen (die geen eigen loper in de finale hadden) begonnen zich daarop ook te roeren en de jury moest haar beslissing herroepen. Na bestudering van de fotofilm bleek dat Chris de finish wel degelijk als eerste gepasseerd was en zo werd hij alsnog tot de terechte Europese kampioen uitgeroepen. Later deed hij het op de 200 m nog eens dunnetjes over. Ook nu was het een close finish, want de Hongaar Sir (die al 3e was geworden op de 100 m) en Chris kwamen in dezelfde tijd (21.5) over de finish, maar nu werd Chris wel direct als winnaar aangewezen en was hij tweevoudig Europees kampioen! Daar kwam nog een bronzen plak bij op de 4x100 m. Samen met Tinus Osendarp (Trekvogels), Bob Jansen (V & L) en Tj. Boersma (AAC) snelde hij in de finale achter Duitsland en Hongarije maar voor het thuisland Italie naar 41.6, een nieuw Nederlands record. Andere Nederlandse records vestigde Chris in 1934 bij de diverse estafettenummers met AV'23: 4x100 m (42.0), 10x100 m (1.49.6 en 1.47.3) en Olympische estafette (3.34.2). Onnodig te zeggen dat hij dat jaar weer grossierde in Nederlandse titels: 100 m (10.7), 200 m (21.5), 4x100 m (43.9) en 10x100 m (1.47.3). Chris behaalde tijdens een internationaal atletiekconcours in Amsterdam grootse overwinningen op de 100 m, 200 m en de 4x100 m voor sprinters uit de USA, Zuid-Afrika, Engeland en Australie. In Antwerpen (B) won hij de 100 m en werd hij achter Tinus Osendarp 2e op de 200 m in een wedstrijd van de Snelvoeters (een soort Nederlands team) tegen Royal Beerschot AC. Bij de Engelse kampioenschappen in Londen (GB) werd hij 3e op de 100 yards en ook 3e op de 4x100 yards. In de strijd om de PH-beker won Chris de 100 m (10.8) en de 4x100 m (43.6). Mede hierdoor wist hij voor het eerst met AV'23 boven de HAV te eindigen, maar toch werd het geen overwinning: AV'23 werd uiteindelijk 3e, de HAV 4e. Op de Nederlandse jaarranglijst van 1934 stond Chris uiteraard 1e op de 100 m (10.3), 200 m (21.5) en 4x100 m (42.0).
Vanaf 1935 ging het minder met Chris. Hij was niet meer de snelste sprinter van Nederland. Tinus Osendarp en later ook Wil van Beveren (AV'23) streefden hem voorbij. Bovendien maakte hij de fout door in 1935 te gaan wielrennen op de baan, dat in die jaren razend populair was bij het publiek. Het kwam zijn atletiekcarriere die hij toch bleef voortzetten niet ten goede. Individuele Nederlandse titels haalde hij niet meer. Wel was Chris in estafetteverband nog succesvol. Op de 4x100 m werd hij met AV'23 nog Nederlands kampioen in 1935 (42.8), 1940 (43.4) en 1941 (42.7).

Op hetzelfde onderdeel wist hij met de nationale ploeg nog 2x het Nederlands record te verbeteren: in 1935 in Dusseldorf (D) (41.4) en in 1936 in Berlijn (D) (41.3). Het laatste record, gevestigd tijdens de Olympische Spelen, bleef tot 1963 als Nederlands record staan. De Olympische Spelen van Berlijn (D) werden ondanks het record op de estafette opnieuw een teleurstelling voor Chris. Hij haalde alleen op de 4x100 m een finaleplaats, maar in die finale werd de Nederlandse ploeg gediskwalificeerd. In 1936 stond Chris nog wel gedeeld eerste op de Nederlandse jaarranglijst, omdat hij dat jaar de 100 m in 10.4 liep. Hij ging nog een aantal jaren door en stopte in 1943 met de atletiek. Later zou hij het ook weer goedmaken met de HAV Haarlem.
Hij werd hoofdopzichter van het Olympisch stadion in Amsterdam, organiseerde mede het WK wielrennen op de baan in hetzelfde stadion (in 1948 en/of 1959), werd conditietrainer van de nationale hockeyploeg en was examinator voor de vaardigheidsproef van het NOC. In 1965 overleed hij, nog altijd wonend in Amsterdam. De dochter van Chris, Elles Berger, werd nog een bekende televisieomroepster bij de VARA en haar echtgenoot, de Welshman Barry Hughes (spreek uit als 'Berrie Joeks', de schoonzoon van Chris dus) maakte later furore als entertainer, artiest en vooral voetbaltrainer. Barry was jarenlang trainer van de HFC Haarlem en kan o.a. gezien worden als de ontdekker van Ruud Gullit, die onder zijn trainerschap bij Haarlem een profcarriere begon.

AANVULLINGEN

Tenslotte nog wat correcties/aanvullingen op de voorgaande uitgaven (de mensen die gereageerd hebben, bedankt!):
98. Jan van Dijk: Jan heeft ook nog een aardige 10.000 m op de baan gelopen: 40.52 (1978).
90. Nico Treep: Vermeldenswaard is nog, dat Nico samen met zijn broer Marcus diverse zware tochten heeft ondernomen, waarbij zijn fietstocht naar Oostenrijk in 1982 wel een van de zwaarste was. Voorts is Nico in 1979 nog op toernee geweest door Oostenrijk, Denemarken en Frankrijk, waar hij bij diverse internationale snelwandelwedstrijden bij de A-junioren geen gek figuur sloeg (diverse 2e en 3e plaatsen).
83. Pieter Fris: Pieter heeft in 1982 de snelste Haarlemse tijd ooit gelopen op de jaarlijkse 6 mijl wegwedstrijd in Warmenhuizen, hij liep dat jaar 30.19.
70. Guus Groskamp: Ten onrechte is vermeld als persoonlijk record op de 400 m indoor 50.08. Dit moet 49.53 zijn. Guus wist zelf niet meer welk jaar, waarschijnlijk is het in 1985 geweest.
67. Mart Swart: zijn geboortedatum was bij mij niet bekend, maar blijkt 29-7-1928 te zijn. Belangrijk is nog even te melden dat Mart ooit zo geblesseerd was dat hij bij de competitiefinale eigenlijk niet kon springen. Hij deed het toch, wachtte tot iedereen af was en ging toen met een ingezwachteld been in zijn eerste en enige poging over de winnende hoogte bij het polsstokspringen. Per brancard werd hij afgevoerd, maar hij had voor de club het maximale aantal punten (6) verdiend.
63. Less Brown: Less deed ooit mee aan een interland in Cuba en aan de Koninkrijksspelen, beide keren namens de Nederlandse Antillen.
46. Dolf Benz: Alhoewel Dolf al vanaf 1933 bij AV'23 zat, liep hij in 1935 nog een keer mee met een HAV-ploeg in de Olympische estafette, het werd bij die gelegenheid 3.42.8.
36. Evert van Ravensberg: Hij liep de 6 mijl van Warmenhuizen ooit in 32.41 (1987).
34. Marianne van de Linde: Zij kreeg liefst 6x de prestatiebeker bij de dames uitgereikt door ons bestuur en wel in de jaren 1988 t/m 1992 en 1994.

ONDERLINGE WEDSTRIJDEN 3 OKTOBER

De wedstrijden werden duidelijk bepaald door het weer. Het begin was allemaal nog aardig, maar na de middag kregen we te maken met vreselijke wolkbreuken. Af en was het niet mogelijk om door te gaan. Het hoogspringen meisjes C kwam te vervallen. En op andere onderdelen zagen deelnemers van verdere deelname af. Alleen de atleten met het uitgebreidste programma (heren en de meeste jongens A/B) wisten van geen wijken. Onder de bezielende leiding van Guus Groskamp werd en ijs en weder dienende doorgesprongen, geworpen en gelopen. Trouwens een bewonderenswaardig initiatief van Guus om een leuk aantal atleten (waarvan drie gasten van a.v.Haarlemmermeer) aan de start te krijgen door ze persoonlijk te benaderen. Zo'n positieve instelling verdient navolging. Bedankt Guus!

De beste prestatie van de dag was bij de heren de speerworp van Niels Terol 60m75 = 771p, gevolgd door de vertesprong van Darcy de Windt 6m54 = 723 p.

Bij de jongens A/B was de dagprijs voor Ralf Teunisse 1.75 hoog = 634 p. gevolgd door Mathijs Teengs 11.51 met de kogel = 567 p.

Bij de dames deelden Jessica Ramakers en Baltien de Wit de eer: beiden 1.45 hoog = 672 p.

DE UITSLAGEN:

Mannen	100m	ver	kogel	hoogs	speer	1000m	totaal
1. Niels Terol	12.1	6.38	10.02	1.70	60.75	3.19.8	3326
2. Marijn vd Putten*	12.0	5.62	8.78	1.75	38.85	2.45.5	3160
3. Darcy de Windt	12.2	6.54	10.08	1.55	40.36	3.12.1	2990
4. Guus Groskamp	12.0	5.07	9.90	1.55	41.74	3.14.6	2680
5. Paul Rijs	13.1	5.48	9.26	1.55	45.74	3.10.9	2621
6. Vincent Tunzi*	12.7	5.20	8.40	1.55	32.70	3.04.4	2416
7. René Moesman	11.7	5.23	8.64	1.45	25.82	3.19.7	2281
8. Rob Schlüter	13.1	5.77	8.61	1.65	35.10	0	2196
9. Jason Mensingh	12.5	5.49	7.94	1.50	29.98	3.30.7	2171
10. Ivo v.d.Raad	12.9	5.50	7.44	1.60	26.39	3.37.3	2050
11. Leo v.d.Veer	13.8	5.05	11.30	1.45	38.09	0	1965
12. Remy Cornet	12.2	4.52	7.35	1.40	13.43	2.57.4	1793
13. Daan Greiner	13.3	4.36	9.06	0	30.80	0	1243
14. Oscar Soethout	0	0	10.61	0	30.20	0	837

*= a.v.Haarlemmermeer

Mannen 10km	
1. Adrie Tol	38.55.7
2. Jolt Bosma	39.23.3
3. Nico Treep	39.27.6
4. Jeroen Peeters	39.52.4
5. Arno Molenaar	39.55.9
6. Frank Peters	40.05.6
7. Bert Boesten	40.57.0
8. Louis Dambrink	43.40.0
9. John Jongboom	44.18.4
10. André Vlug	44.21.0
11. Patrick Vermaat	46.07.0

Jongens A/B	100m	kogel	ver	hoog	speer	1000m	
1. Vincent vd Lans	12.3	8.81	5.41	1.45	32.64	2.54.2	2570
2. Rob de Wit	12.5	10.25	5.03	1.45	28.41	3.12.9	2301
3. Mathijs Teengs	12.8	11.51	5.09	1.55	30.28	4.40.9	2123
4. Bas Gevaert	13.3	8.07	4.76	1.30	34.45	2.55.9	2037
5. Ralf Teunisse	14.1	8.98	5.04	1.75	32.08	4.29.6	1943
6. Arjan Buiter	12.8	7.76	0	1.55	21.18	0	1278
7. Rolf Bruyn	13.7	7.92	0	1.40	20.73	0	984

dames/meisjes A/B	100m	hoog	kogel	ver	speer	totaal
1. Baltien de Wit	14.9	1.45	9.92	0	23.62	2076
2. Jessica Ramakers	14.4	1.45	6.61	0	15.60	1716
3. Chantal v.d.Zijden	15.6	1.30	7.98	0	14.94	1461

Herfststorm en regen....

Druk, druk, druk en nog eens druk, maar toch nog even ruimte gemaakt voor het maken van een stukje. Na jaren van vrolijk nieuws, is er een droevige tijd aangebroken. Dhr. M. Hoeksema (onze wandelende blaren-winkel) heeft tijdens de laatste donderdagavondtraining van dit seizoen afscheid genomen van zijn trouwe loopvrienden van AV Haarlem. Hij gaat in het oosten des lands een nieuwe carrière starten met zowel hardlopen als werk.
Veel succes Martin en we zullen je missen.
Tevens hoorden we het nieuws dat onze trainer (Timo) er over vier maanden mee stopt. Ook erg jammer.

Verder waren er de laatste maanden weer wedstrijden, die veel onderlinge strijd zouden opleveren zowel nationaal als internationaal. Zoals velen al weten, waren er weer een stel randdebielen, die de Jungfrau hebben bedwongen. Bravo! In de wandelgangen gaat het gerucht dat ik volgend jaar ook weer eens een poging ga wagen. De heer Kloosterboer (zie aantekeningen in vorig clubblad) heeft iedereen verrast door zijn geweldige tijd en prestatie bij deze Jungfraumarathon. Bravo!

Na deze periode kwamen er weer normale hoogtewedstrijden, onder andere de Pierloop en de Trosloop. Tijdens de Pierloop bleken de Zwitserlandgangers te schitteren in afwezigheid.
Het werd dus een strijd tussen Arno, Jolt en de gebroeders Peeters. Het werd letterlijk en figuurlijk zweten. Het was namelijk de warmste nazomerse dag van de eeuw, waarbij we nauwelijks vooruit kwamen tussen de zonnebadende mensen op het strand. Water was ook uit den boze wegens te weinig drinkposten. Het was een echte hel. Hierna zou het weer snel omslaan en de herfst snel haar intrede doen.
Het volgende grote obstakel wat ons te wachten stond was de Nederlandse versie van de halve Jungfraumarathon: De Trosloop. Tijdens de start bleek al dat er zwaar weer op komst was. Na een enigszins makkelijke 10 km, kreeg ik een dip, waar je u tegen zegt (zonder saus). Tot overmaat van ramp kwam er boven Zandvoort iets te veel water uit de lucht vallen. Het was gedaan met de pret, dan maar verder soppen als een verzopen kat. Iedereen en alles haalde me in, zelfs een duister figuur van het koningshuis inclusief lijfwachten. Een zeer pijnlijke nederlaag was het gevolg.
Enkele weken later werd het seizoen afgesloten met de 25 rondjes over de baan. Het lot besliste dat de kraan boven het stadion geheel opengedraaid was. De heer Tol sleepte na 25 verschrikkelijke ronden de hoofdprijs in de wacht. Bravo! Helaas viel ik buiten de prijzen.

Genoeg geraaskal over regen en dergelijke.

Nu nog even een paar huishoudelijke mededelingen:
Vanaf november zijn er weer op zondagochtend gezamenlijke trainingen.
Ook is gebleken dat de dinsdagavondtrainingen in de Hout weinig bezocht werden door atleten.
Conclusie: komt weer allen om 18:30 meedoen! Verzamelen bij parkeerterreintje Dreefzicht.

Uitslagen

12/06 DE 21 KM VAN BERGEN

Mannen senioren

35	Jeroen Peeters	1:25:30
63	Frank Peeters	1:31:29
14	Adri Tol	1:04:26

Veteranen I

133	Martin Hoeksema	1:46:50

Veteranen II

10	Roel Ramakers	1:29:50

01/08 SANTPOORT FEESTWEEK 10km

Mannen senioren

6	Jeroen Peeters	0:40:24
8	Adri Tol	0:41:47
9	Frank Peeters	0:42:02

Veteranen

3	Bert Boesten	0:41:13

12/09 10e PIERLOOP 10 km

Mannen senioren

14	Chris Pfrommer	1:01:10
15	Getachew Ayele	1:01:13
25	Jeroen Peeters	1:06:59
28	Arno Molenaar	1:10:02
34	Frank Peeters	1:16:53

Mannen 40+

3	Ton van Doorn	0:54:31
8	Kees Hordijk	0:57:31
14	Jolt Bosma	1:08:44

Mannen 50+

4	Hans Peters	1:14:30

Businessloop

29	Rene Ruis	1:22:23

Uitslagen van de TROSLOOP en de onderlinge wedstrijd (10 km) zullen spoedig volgen.

WEDSTRIJDEN:

AV Suomi organiseert op **zondag 24 oktober 1999 de 59e Pim Mulier Loop.**

* Bekers zijn er voor de verschillende categorieën: Heren, Mannen 40, Mannen 50, Mannen 60, Dames, Dames 35 en voor de algemene winnaars de Pim Mulier Wisselbeker.
* Na-inschrijven voor alle afstanden is mogelijk op sportpark Groeneveen in de kantine van Suomi tot een kwartier voor de start van de loop.
* Het inschrijfgeld bedraagt dan:
f 15,-- voor 15 km prestatie
f 15,-- voor 15 km wedstrijd
f 10,-- voor 10 km prestatie
f 7,50 voor 5 km recreatie
De pupillenloop van 1 km is gratis!

Kennemer Crosscup 1999-2000
Zie flyer in dit clubblad!

het Wisseltje

Dit keer even geen verjaardagen, maar op de laatste pagina wel een taart toch.....

Meerkamp Krommenie 9/10 juli

We hebben nog wat uitslagen kunnen achterhalen. Sanne I. heeft toch een betere meerkamp gehad dan we veronderstelden. 5x een pr is een uitstekend resultaat. De 80 horden was al gemeld. Pr's volgden bij de 150 meter in 21.2, het speerwerpen met 22.86, het verspringen met 4.74. De totale meerkamp moet ook een pr zijn geweest, hoewel het puntentotaal niet bekend is.
Ook Sjoerd was goed bezig voor het bezoek aan het ziekenhuis plaats moest vinden. De 80 horden ging weer harder nu in 15.0. Voor de aanvaring met de hoogspringstandaard sprong hij over 1.20.

Onderlinge wedstrijden

Het weer was weer als vanouds: hopeloos dus. Regen, kou, maar het mocht de pret niet drukken. Het leek wel of veel junioren daar totaal geen last van hadden, want het aantal persoonlijke records was erg hoog. Mijn komplimenten dames en heren.
Bij de D-jongens deed Mark als C-junior mee. Direct na het eerste onderdeel liet Jeroen zien wat zijn plannen voor deze dag waren:winnen. Met op alle onderdelen verbeteringen van zijn pr. kon het ook niet anders dan dat hij zou winnen.
Bij de D-meisjes was het volgens verwachting Amber die de eerste plaats voor zich opeiste. Daarachter was het spannend met verrassend Jirina op de tweede plaats voor Maaike en Puck.`
De C-meisjes kenden ook een verwachte winnares in Sanne I.

Uitslagen

D-junioren jongens	80 mtr	Ver	Kogel	1000mtr	Totaal pnt.
1. Jeroen Adelaar	11.7 pr	4.17 pr	10.29 pr	4.11.1 pr	1728
2. Mark Schutte	12.1 pr	3.90	9.05 pr	3.52.5 pr	1648
3. Sjoerd Lether	12.0	4.15 pr	6.08	3.55.3	1532
4. Mitchell Claassen	12.4	3.88	6.18 pr	3.47.6	1472
5. Sven Berghuijs	13.6	3.46	6.13	-	871

D-junioren meisjes	60 mtr	Ver	Kogel	600 mtr	Totaal pnt.
1. Amber Dickman	9.1	3.93 pr	7.66 pr	1.58.4	1737
2. Jirina v. Kesteren	9.3	3.73 pr	6.72 pr	2.01.8	1571
3. Maaike de Jong	9.5	3.96	6.10 pr	2.03.9	1524
4. Puck Winnubst	9.3	3.79 pr	7.47 pr	2.13.8	1507
5. Anouk Muis	10.5	3.09	5.88 pr	2.18.0	1058
6. Ilske Lutter	11.0 pr	3.40 pr	5.40 pr	2.28.5 pr	943

C-junioren meisjes	80 mtr	Kogel	Ver	600 mtr	Totaal pnt.
1. Sanne Immer	11.7	7.69	4.36	2.04.0	1752
2. Sabine Munk	11.8	6.45 pr	3.62 pr	2.06.6	1493
3. Maaike Lether	13.4 pr	4.56 pr	3.07 pr	2.28.6 pr	879
4. Naomi van Rijn	12.0 pr	-	-	-	435

Let op: In verband met shoppen Erik op zondag 7 november is de eerste wintertraining op donderdag 11 november!!!!!!

UITSLAGEN ONDERLINGE WEDSTRIJDEN

Jongens C/D	80m	ver	kogel	1000m	totaal
1. Jeroen Adelaar	11.7	4.17	10.29	4.11.1	1728
2. Mark Schutte(C)	12.1	3.90	9.05	3.52.5	1648
3. Sjoerd Lether	12.0	4.15	6.08	3.55.3	1532
4. Mitchell Claassen	12.4	3.88	6.18	3.47.6	1472
5. Sven Berghuis	13.6	3.46	6.13	0	871

Meisjes C	80m	hoog	kogel	ver	600m	totaal
1. Sanne Immer	11.7	-	7.69	4.36	2.04.0	1752
2. Sabine Munk	11.8	-	6.45	3.62	2.06.6	1493
3. Maaike Lether	13.4	-	4.56	3.07	2.28.6	879
4. Naomi v.Rijn	12.0	-	0	0	0	435

Meisjes D	60m	ver	kogel	600m	totaal
1. Amber Dickman	9.1	3.93	7.66	1.58.4	1737
2. Jirina v.Kesteren	9.3	3.73	6.72	2.01.8	1571
3. Maaike de Jong	9.5	3.96	6.10	2.03.9	1524
4. Puck Winnubst	9.3	3.79	7.47	2.13.8	1507
5. Anouk Muis	10.5	3.09	5.88	2.18.0	1058
6. Ilske Lutter	11.0	3.40	5.40	2.28.5	943

Jongens en meisjes pupillen A	60m	kogel	ver	totaal	1000m
1. Stein Metten	10.1	8.90	3.77	1467	4.08.2
2. Rik Schutte	9.7	8.00	3.51	1428	3.56.2
3. Thomas de Bakker	10.1	6.24	3.98	1362	4.14.6
4. Desai Hu-A-Ng	9.9	4.95	3.15	1143	4.52.6
5. Niels Weller	10.5	4.90	3.18	1060	4.24.6
6. Niels Pijnakker	10.5	4.91	3.10	1045	4.01.6
7. Duvan Metten	10.6	6.02	2.70	1024	4.01.8
8. Thijs Hoeve	10.9	4.62	2.95	944	4.25.9
9. Yashin v.Kesteren	11.1	5.11	2.85	933	4.33.6
10. Francis Vermeulen	11.6	6.77	2.58	925	4.55.0
11. Daphne vd Zijden	11.0	0	0	308	

Jongens en meisjes pupillen B	40m	kogel	ver	totaal	1000m
1. Eva vd Erf	7.2	4.30	3.32	1134	4.45.7
2. Ramzi Hagen	7.9	5.16	2.68	940	5.14.7
3. Puck Mesker	7.7	4.17	2.56	880	5.21.8
4. Brian Stam	8.5	3.70	2.61	729	4.38.2
5. Chander Jagernath	8.6	4.34	2.30	702	6.11.7
6. Sabastiaan v.Dijk	8.6	3.48	2.11	598	6.01.6
7. Costas Kokke	8.5	0	0	243	
8. Yoram Maas	8.7	0	0	215	

Jongens en Meisjes pupillen C	40m	kogel	ver	totaal	600m
1. Thijs Jansen	7.5	5.32	2.90	1064	2.31.0
2. Deborah v.d. Heijden	7.4	3.75	2.72	934	2.41.0
3. Loek Veenendaal	8.1	5.00	2.54	870	2.43.7
4. Anna Kuyper	8.0	4.87	2.26	820	2.30.2
5. Ruben Kooy	7.9	3.50	2.58	798	2.50.0

UCCCCH.... WAS DE TAART!
.... DEZELFDE SOORT KEK!

de wissel officieel orgaan van atletiekvereniging "haarlem"
ingeschreven kamer van koophandel haarlem nr. v. 340594199

opgericht 8 oktober 1920
koninklijk goedgekeurd

het dagelijks bestuur:

voorzitter
joop van drunen
ramplaan 98
2015 gz haarlem
tel. (023) 524 43 40

secretaris
baltien de wit
velserstraat 18rd
2023 bc haarlem
tel. (023) 526 31 23

penningmeester
gerard metten
poelgeest 77
2036 hr haarlem
tel. (023) 540 43 10

girorekening 643883
bankrekening 56.80.10.477,
t.n.v. penningmeester a.v.
haarlem te haarlem

de wedstrijdsecretariaten:

A/B jun + senioren
joop van drunen
ramplaan 98
2015 gz haarlem
tel. (023) 524 43 40
giro 550553

lange afstand groep
rob de nieuwe
ramplaan 5a
2015 gr haarlem
tel. (023) 524 82 74
giro 122976

C/D jun + pupillen
baltien de wit
velserstraat 18rd
2023 bc haarlem
tel. (023) 544 16 50

praktijk clubarts
f.s.g.m. knuvelder
van oosten de bruijnstraat 5
2014 vm haarlem
tel. (023) 534 04 80

redactieadres
josé spaan-capellen
kortenaerstraat 6
2014 rr haarlem
tel. (023) 524 73 47

ledenadministratie
jos van belle
sparrenstraat 26
2023 wx haarlem
tel. (023) 527 23 38

BLESSURES?

FRANK VERSTEEG

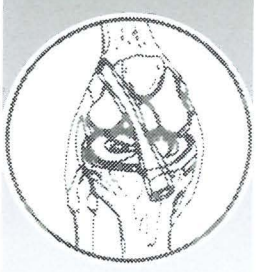

Sport- en revalidatiecentrum KENNEMERLAND

Helene Swarthstraat 12 / 2024 HB Haarlem / Tel. (023) 525 96 73 / Fax (023) 527 79 91